Digte

fra

forskjellige Perioder

af

Henrik Hertz.

Anden Deel.

Kjøbenhavn.
Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel.
Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.
1851.

GARRIGUE & CHRISTERN
2 BARCLAY ST. NEW YORK
FOREIGN BOOKSELLERS

Indhold af anden Deel.

Nyere Perioder.
(Fortsættelse.)

Blandede Digte.
Anden Samling.

Side.

Kjærligheds Veie 1
Silkeormen 6
Tungsind 9
Ved Drikkelaget, Sonnet 14
Eensomt Liv 15
Romance 19
Ved Nattetid 20
Sommerliv.
1. I Skoven 22
2. I det Frie 23
3. Der var saa faurt 24
4. Modet 26

Gamle Melodier. Side.
I. Jeg gik mig ud en Sommerdag 27
II. Ridderens Frierie 30
Natten og Dagen I—II. 31
Gubben og Ynglingen 37
Sangerens Bekjendelser 41
Romance 50
Slottet 51
Tonernes Flugt 52
Tilegnelse af Svanehammen 53
Paa Volden store Bededag 56
Digterlod 60
Skriftemaalet 63
Resignation 70
En søvnløs Nat 73
Indskrifter Aarets sidste Aften I—VIII. 75
Paa et Bal (Devifer til en Cotillon) 1—10. 79
Fjerboldtspillet 82
Spaaqvinden 88
Drikkeviser.
I. Ved Julefesten i Studenterforeningen 1832 91
II. Reisen til Viinlandene 93
III. Ligevægten. 98
IV. Drikkevise for den ældre Stok 101
V. Luftseiladsen 103
Min Lyra 107

Episke Digte.

Side.
Kongens Søn 113
Den danske Soldat 117
Fregatten Ørnens Brand 122
Gefion og Gylfe I—II. 127
Ægirs Gjæstebud 133
Ballade 138
Nu kan I domme 140
Den natlige Gjæst 150
Antonie 156
Kjedelflikkeren 158
En lille Fortælling 166
Gjenboen 172
Tretten tilbords 179

Epistler.

Den glemte Paraply 185
Beriderne paa Nørrebro 191
Til en svensk Dame 197
Morgenbesøget 199
Til Fru Heiberg 206
Confirmationen 208
Et Vindselbrev 211
Til J. L. Heiberg 216
Med Schillers Digte 218

Side.
Med Berggreens Folkesange og Melodier 220
Stambogs-Epistel 222
Til H. P. Holst 229
Til en Dame 231
Med et Rokkebrev 233
Martsviolerne. Til Fru Heiberg. 235
Med „Gjengangerbrevene“ I—II. 239
Brevposten 242
Sommergjækken 247
Med „Foraarets Nytaarsgave“ 251
Morgen-Epistel 253
Med Thorvaldsens „Amor med Lyren“ 256

Anmærkninger 258

Blandede Digte.

Anden Samling.

Kjærligheds Veie.

Indlednings-Digt til Nytaarsgaven af samme Navn, der udkom Aaret efter min Hjemkomst fra en Udenlandsreise.

Der gaaer en Aand i Stilhed ved vor Side,
Der smiler med os, er vort Hjerte glad;
En venlig Aand, der trøster naar vi lide,
En mild Forsoner ved det strenge Had.
Hvad end vi vente, haabe, troe og vide,
Ved den besvares kun det sidste Hvad.
Thi den er Hjertet i det store Hele,
Der mildt pulserer i dets mindste Dele.

Dens Navn er Kjærlighed. Den vandrer stille,
Og hemmeligt dens Veie stundom gaae.
Thi stjaalent maa den lede hen sin Kilde;
Ak, ellers ofte vi den ei forstaae.
Den sysler ufortrødent tidligt, silde.
Hvor er det Sted, hvorhen den ei kan naae?
I Oprørs Toner mærker man dens Stemme;
I Lunets Skjælmerier har den hjemme.

I et ufølsomt Bryst den ofte gyder
Sin milde Strøm, naar vel den troes forskudt.
Den over en forstenet Fordom byder,
Den knytter fast et Baand, der synes brudt.
Igjennem Omvei den til Hjertet bryder
Og tvinger til den mildeste Tribut.
Den taler, naar vi til dens Stemme lytte,
Som Evangeliet i Billed og i Mythe.

Om den Naturens Værker Vidne bære.
En Urt er i sin Ringhed en Prophet,
Der ofte vidner bedre til dens Ære
End selv den høitbegeistrede Poet.
Den aander fra Religionens Lære;
Der hersker den som i sit Grundgebeet.
Den hæver sig af Frelsens Tornekroner
Og trøster og velsigner og forsoner.

Og mange Syner i en Digters Hjerne
Kan træde frem til Liv paa Musers Bud.
Han lever med det Nære, med det Fjerne,
Med Mephistopheles, med Faust, med Gud.
Men Kjærligheden er hans Digtnings Kjerne,
Der gjennem alle Straaler bryder ud.
Og hvert et Digt, hans Hjerte har i Eie,
Er meer og mindre Kjærlighedens Veie.

En Elsker lig, der ufravendt betragter
Den Elskte med den ømmeste Critik,
Og sværmer selv for Feil og egne Fagter,
Hun af Naturens Haand i Tilgift fik:
Som han en Digter sværmende betragter
Den hele Verden med en Elskers Blik.
Ham er et Digt til Ranken hist om Muren
En Kjærligheds-Erklæring til Naturen.

— — Og da jeg nu igjen var vendt tilbage
Til Hjemmet fra et skjønt, men fremmed Land,
Og atter her betroede min Klage
Til Mark og Skov og til den tause Strand,
Da brød jeg ud: o, I forsvundne Dage!
I Minder fra et skjønt, men fremmed Land!
Til Mund og Hjerte vil jeg eder trykke.
Men her, kun her er Kilden til min Lykke!

Og da jeg fandt mig, langt fra Byens Vrimmel,
En Sommerdag paa Vei og Mark igjen,
Og Heden brændte fra den stille Himmel,
Hvis hvide Bomulds-Skyer let gled hen,
Og kun et Fnug fra Markens Blomsterstimmel
Paa Luftens matte Aande holdt sig end,
Mens hist man hørte Bien uvis surre
Ved Grøvten om en stille, støvet Burre —

Og da jeg op ad Dagen havde vundet,
Emilie! til dit Erindrings-Væld,
Og nu mit Blik fordybed' sig i Sundet,
Hvis brede Vand er Hvile for min Sjæl;
Forbi mig gled et Syn, et længst forsvundet:
O, Schweits! hvad er mod Havet Simplons Fjeld!
Det klare Blaa, hvor Himmelen sig speiler
Og Skibet let som Bomulds-Skyen seiler —

Omsider, da jeg mat af Solens Pile
Til Skovens Dæmrings-Skygger maatte tye,
Og fandt mig — ak, jeg maatte næsten smile! —
I Dyrehavens gamle Hegn paany,
Hvor Træernes høitidelige Hvile
Nær ved Fortunen breder ud et Ly;
Hiin stille Plet, den skjønneste jeg kjender,
Hvor jeg forlod engang en ædel Kreds af Venner —

Da brød jeg ud — tilgiver mig — med Taarer:
O Danmark, tryk mig atter til dit Bryst!
Til Ridder for din Skjønhed jeg mig kaarer,
Dit Hav, din Mark og Skov, din tause Kyst.
Det Fremmede, dets Glands mig ei bedaarer:
Paa Appenninen lød min Hjemvees Røst.
Thi Frastand, Længsel, Savnet af vort Eie
Er Kjærlighedens hemmelige Veie.

Den Aand, der venligt trøster naar vi lide,
Og smiler med os, er vort Hjerte glad;
Den Aand, der understøtter dem, der stride,
Og os forsoner med et bittert Had;
I Laurens Lund den hvisked' ved min Side:
„Veil ikke her til Laurbærtræets Blad!
Dig griber dette Syn, der er dig fremmed;
Men hjemme har din Lyra kun i Hjemmet."

— For Eder, for den Kreds, den være lille,
Den være stor, der lytter til min Sang,
For Eder toner atter den med milde,
Huusvante Toner til min Lyras Klang.
Ja, her i Hjemmet kan jeg atter spille!
Mig driver her en Elskers dybe Trang.
Ak, Digtet, der om Eders Yndest beder,
En Kjærligheds-Erklæring er til Eder.

Silkeormen.

Til en Veninde.

Hos alle Dødelige,
I hvert et Bryst, der aander,
Blev lagt en stille Smerte,
Der hemmeligt sig vaander.

Den ligger dybt i Hjertet;
Det er en Orm, der nager.
Og den er taus som Ormen,
Og kjender ei til Klager.

— En Silkeorm bestandigt
Ved Nat og Dag maa spinde,
At Sommerfuglen siden
Af Svøbet sig kan vinde.

Og Ormen i vort Hjerte
Den spinder Nætter, Dage,
At Sommerfuglen Psyche
Af dette Svøb kan drage.

I Farver og i Toner,
I Ord, som Kunst forbinder,
I hver en enkelt Syssel
Vor Kummer ind sig spinder.

Thi Spindet er kun Straaler
Af Alt hvad Sjælen skaber.
— Mit Spind er Digtekunsten,
Hvori min Sjæl sig taber.

Mit Spind er Digtekunsten —
O faureste Veninde!
Og gammel Sorg er Ormen,
Der Nat og Dag maa spinde.

Den spinder hvad den evner.
Den spinder paa sin Lykke,
At den engang forvandlet
Befries kan som Psyche.

— For Silkeormen sætter
Man Blade hen og Stilke,
Og siger til hverandre:
Pas paa, den spinder Silke!

Og naar den vel har spundet
Og sidder i sit Fængsel,
Hvor Mange, troer Du, agte
Paa Sommerfuglens Længsel?

— Og nu, naar jeg af Sorger
Er taus og sluttet inde,
Saa kommer man og venter
Paa hvad jeg nu vil spinde.

Man venter Herligheder,
Ak Gud, jeg veed ei hvilke!
Og siger til hverandre:
Pas paa, han spinder Silke!

Tungsind.

Ofte man hører
Af dem, der flokkes
Om en Sangers Lyra,
En Dadel, en Klage:
„En Sky har lagt sig
Om eders Begeistring.
Den Verden, I bygge
I den drømmende Hjerne,
Ligner en eensom,
En traurig Regndag.
I har glemt de glade,
De modige Rhythmer,
Og solgt eders Sjæl
Til en feig Forsagthed.“

O, taler ikke saa!
Skjelner imellem
Den Forsagtes Kummer
Og et ædelt Hjertes
Dybsindige Sorg.
Lidt har den tilfælleds
Med en traurig Regndag.
Den ligner Natten,
Den tause, den grundende,
Hvis Stjerner i et Chor
Af mystiske Ord
Tale om den blundende,
Lydløse Jord.

See, hvor uroligt
De glimre, Stjernerne!
Lyder der ikke,
I eensformig Tact,
Fra dem en afbrudt,
Hviskende Tale?
Kan I forstaae dem?
„Dernede ruller
„I Drømme den hvilende
„Jordens Halvpart.
„Slægter af ham,
„Der i Tidens Ophav

„Blev til ved et aldrig
„Udgrundet Dyb
„Af evige Planer,
„Slægter af ham
„Slumre dernede.
„Under dem sove
„I Lag paa hverandre
„Forgangne Verdener.
„Over dem drage,
„I Luften, i Skyen,
„Fordærvelsens Aander.
„Som hine gik under,
„Saa skal den forgaae
„Den Verden, de bygge,
„Enten den reises
„Af Steen og Kalk,
„Eller den bygges
„I drømmende Hjerner.
„— Eet er det Evige!
„Eet uforkrænkeligt!
„Eet, fra hvis Straaler
„Vexlende Tider
„Alle nedstamme,
„Er under Vexlingen evig det samme!"

Saaledes de synge
I Natten, Stjernerne.

Men for Ham, den Evige,
Altings Ophav,
Der er under Altings
Verling den samme,
Dybt jeg bøier
For ham mit Aasyn,
Taber mig ydmyg
I hans Almagts Straaler,
Bringer mit inderste
Væsen som Offer
Til ham, hvis hellige
Ord mig forundte
En udødelig Deel
I hans egen Guddom.
Men gjennem min Sjæl
Farer utalte
Verdeners Suk;
Farer min egen
Andeel i disse
Forgangne Slægter,
Min Sjæls Afmagt,
Mine Tankers Brøst,
Et heelt, forkrænkeligt

Livs Erindring.
Paa et sorgfuldt Hjerte
Mit Offer jeg lægger.
Med Sorgens Kaabe
Mit Hoved jeg dækker.

Ved Drikkelaget.

(Sonnet.)

Af denne gyldne Viin et Glas jeg skjænker,
Og under Larmen taus til dig jeg taler.
En Skaal for dig, hvem ingen Pensel maler!
En Skaal, mens over Glasset Skummet stænker!

For dig, der styrer mig med Luners Lænker,
Skjøndt ingen fremmed Magt i mig befaler;
For dig, af hvem et Ord mig meest husvaler!
For dig, af hvem et Ord mig dybest krænker!

Om Almen vinder smidig sig en Ranke,
Endskjøndt af haard Natur, og krandser Stammen
Med Blad og Frugt, der liflig er at skue.

Om dig — er end af haard Natur min Tanke —
Alt hvad jeg digter voxer smidig sammen,
Og krandser dig med Bladepragt og Drue.

Eensomt Liv.

1835.

I denne Tid jeg stemmer
De gyldne Strenge lyrisk.
Jeg synger, og jeg glemmer,
Jeg var engang satyrisk.

Jeg glemmer, jeg har stiklet
Paa sværmende Genier,
Og føler mig forviklet
I bløde Sværmerier.

Med Greb i fine Strenge
Min Længsel jeg forener,
Uagtet høit vi trænge
Til stærke Bjørnesener.

Til Sener i en Harpe,
Hvis dybe Toner bruse;
Til Ord, der falde skarpe,
Og til en væbnet Muse.

Jeg glemmer, her i Landet
Er' vi som sammenklistret,
At Publikum er blandet
Og Trængselen forbistret.

At man iblandt maa sprænge
En Mine mellem Hoben,
Blot for at see saa længe,
Om Himmelen er aaben.

Som sagt, jeg gaaer og glemmer,
At gode Raad er' dyre,
Og drømmende jeg stemmer
Min lille, gyldne Lyre.

Jeg flygter for Kartover,
Forsonlig med de Fromme,
Og venter Dagen over,
At Aftenen skal komme.

Og ægger mig til Vrede
Uvane Skrig af Sværmen,
Formilder allerede
Mig Aftentimens Nærmen.

— O, hvis som jeg I vidste,
Hvordan i Aft'nens Skygge
Jasminens Blad og Qviste
Sig hvælver om min Lykke!

Hvorledes tvende Hænder,
Saa smaa, saa fine begge,
Med Trolddoms Magt, o Venner!
I Baand mit Hjerte lægge —

I vilde da begribe,
At jeg mig selv kan glemme,
Mens eders Sværd I slibe,
Den gode Sag at fremme.

At spottende Fordærvet
Jeg nu har grebet Lyren,
Mens I til Kamp har hvervet
Kritiken og Satyren.

— Lad mig i Stilhed drømme!
Mig vamler denne Feide.
Ak, I kan ei bedømme
Det Liv, I mig bebreide.

Hvis dette Liv, jeg fører
(O, gid til Livet endes!)
En fjendtlig Magt berører
(O, maatte seent det hændes!)

Har Guderne de strenge
Misundeligt mig røvet
Et Held, der aldrig længe
Betroedes til Støvet —

Da skal jeg, for at dæmpe
Blandt Vaabnene min Klage,
Med eder atter kjæmpe,
Og atter Sværdet drage.

Da griber jeg min Harpe,
Da væbner jeg min Muse,
Og Ord, der falde skarpe,
Til Strengene skal bruse.

Men — nu for Tiden stemmer
Jeg blødtbevæget Lyren,
Og takker Gud, jeg glemmer
Kritiken og Satyren.

Romance.

Salig og fordybet hviler
Kjærlighed i Drømmens Skjød.
Ubemærket Tiden iler —
Salig og fordybet hviler
Kjærlighed i Drømmens Skjød.

Kjærlighed i Ord forflygter,
Taler i sin Taushed helst.
For sit eget Dyb den frygter —
Kjærlighed i Ord forflygter,
Taler i sin Taushed helst.

Ved Nattetid.

Læg dig kun ned og sov kun trygt!
Som Nattevagt jeg sidder.
Sovvel, sov sødt og uden Frygt!
Jeg er din Uskylds Ridder.
Vel tænker du, saavidt jeg troer,
Ei paa mig Dagen over;
Men Drømmens Verden er saa stor —
Tænk paa mig, mens du sover.

Blandt hine Billeder, hvis Skræk
Vor Sjæl om Natten ryster,
Maaskee mit Billeds kjendte Træk
I Drømmens Angst dig trøster.
Hold fast min Haand — jeg veed, at Sligt
Du ellers aldrig vover.
Men Drømmens Land er stort og rigt —
Saa gjør det, mens du sover.

O sov kun sødt, — hvis end din Hu
Af Drømmen mig forskyder;
Hvis end en Andens Billed nu
I dine Drømme byder.
Ak, ligefuldt, sov sødt og sundt!
Jeg vaager Natten over,
Glad ved den Plads, mig er forundt,
Din Vogter, mens du sover.

Sommerliv.

1.

I Skoven.

Jeg gik mig i den dunkle Skov
Den Sommerdag saa lang.
Min Hest jeg førte, mens min Hund
Ved Siden af mig sprang.
Saa snæver var den Sti,
Ingen Sjæl kom forbi,
Og kaldte jeg, saa svared' der mig Ingen.

Jeg gik fra Adelveien ud,
Hvor Høien lider brat,
Og skred, med Bøssen om min Ryg,
Imellem Tjørn og Krat.
Saa snæver var den Sti,
Ingen Sjæl kom forbi,
Og kaldte jeg, saa svared' der mig Ingen.

Og alt imens jeg eensom gik,
Jeg trak saa tungt mit Veir.
O Sommertelt, saa høit og svalt,
Hvor er min Hjertenskjær?
Saa snæver var den Sti,
Ingen Sjæl kom forbi,
Og kaldte jeg, saa svared' der mig Ingen.

2.

I det Frie.

I Skoven vil jeg ikke gaae,
Thi Skoven er saa lummer.
Jeg heller vil paa Marken ud,
Hvor Honningbien brummer.
Mens alle mine Tanker fare vide.

Paa Marken kan jeg blæse frit
I Hornet Toner klare.
Paa Marken kan jeg aande frit
Min Længsel ud, den svare.
Mens alle mine Tanker fare vide.

Saa tankefuld og taus jeg gik,
Og skred igjennem Kornet.
En Hare fløi fra Leiet op
Og løb ved Klang af Hornet.
Mens alle mine Tanker foer saa vide.

Min Hund slog an og stod paa Spring;
Paa mig den agted' nøie.
Saa tankefuld og taus jeg gik;
Mit Tarv jeg ændsed' føie.
Mens alle mine Tanker foer saa vide.

O, Rosensblomst paa Liliegvist!
Hvor kan jeg Verden agte,
Mens al min Hu kun staaer dertil,
Dit Billed at betragte —
Mens alle mine Tanker fare vide!

3.

Der var saa faurt.

Der var saa faurt under Lindens Løv,
Saa tyst i den Aftenstund.
Jeg sad med Ryggen imod et Træ,
Og Hornet jeg holdt for min Mund.
Udi Skoven.

Mit Horn det klang over Skoven ud,
Jeg selv var i Hu saa mod.
Hvert Blad paa Træerne skjalv derved,
Og Blomsterne bøiede stod.
Udi Skoven.

Lidt fra mig sprang der en fremmed Fugl
Og hopped' fra Green til Green.
Dens Fjedre vare med isprængt Guld,
Og røde saa vare dens Been.
Udi Skoven.

Min Hund, der tygged' det vaade Græs,
Med Snuden mod Jorden ned,
Sprang op saa munter, med Halsen frem,
Og logred' og iled' afsted.
Udi Skoven.

Jeg mærked' vel paa den liden Fugl,
Der fløitende nærved stod,
Jeg mærked' alt paa min muntre Hund,
Mig dennegang Lykken var god.
Udi Skoven.

Men meest jeg mærked' det paa mig selv,
Paa Hjertet, der slog saa glad,
At hun, jeg tænker paa Nat og Dag,
Kom gaaende der hvor jeg sad.
Udi Skoven.

4.

Mødet.

Min Hjertenskjær igaar jeg saae,
Med Fjedre smaa,
Med Fjedre smaa om Hatten blaa,
Iblandt en Jomfruskare.
Jeg kom just fra den grønne Lund,
Med Hest og Hund,
Med Hest og Hund den Aftenstund,
Og alle Fugle sang, sang
Med Stemmer, saa søde og saa klare.

Den Lærke sig fra Kornet stjal,
Den Nattergal,
Den Nattergal fra Skoven sval,
Og sang til hendes Ære.
Og under en saa sød Musik
I troer, jeg gik,
I troer, jeg gik forbi med Nik —
O nei, o nei, jeg sang, sang
For hende min Længsel, min Begjære.

Gamle Melodier.

I.

Jeg gik mig ud en Sommerdag.

Jeg gik mig ud en Sommerdag at høre
Fuglesang, som Hjertet monne røre,
I de dybe Dale,
Blandt de Nattergale,
Blandt de andre Fugle smaa, som tale.

Den allermindste Fugl af dem, der vare,
Sang fra Træet ned i Toner klare,
I de dybe Dale,
Blandt de Nattergale,
Blandt de andre Fugle smaa, som tale.

Den sang: „Mens Ungersvenden gaaer saa ene,
„Længes En imellem Løv og Grene,
„I de dybe Dale,
„Blandt de Nattergale,
„Blandt de andre Fugle smaa, som tale.

„Hen under Løvet gaae de lune Vinde.
„Der du skal din Hjertenskjære finde,
„I de dybe Dale,
„Blandt de Nattergale,
„Blandt de andre Fugle smaa, som tale."

Hav Tak, du lille Fugl, for du har sjunget!
Ellers var mit Bryst af Længsel sprunget,
I de dybe Dale,
Blandt de Nattergale,
Blandt de andre Fugle smaa, som tale.

Hav Tak, du lille Fugl, der sang med Ære,
Stillede min Længsel og Begjære,
I de dybe Dale,
Blandt de Nattergale,
Blandt de andre Fugle smaa, som tale.

Af større Vee kan Verden ikke trænges,
End at skilles, naar man saare længes,
I de dybe Dale,
Blandt de Nattergale,
Blandt de andre Fugle smaa, som tale.

En større Fryd kan Verden ikke bære,
End at samles med sin Hjertenskjære,
I de dybe Dale,
Blandt de Nattergale,
Blandt de andre Fugle smaa, som tale.

— Og nu min Hjertenskjæreste var funden,
Sang og blomstrede det rundt i Lunden,
Baade dybe Dale,
Og de Nattergale,
Og de andre Fugle smaa, som tale.

II.

Ridderens Frierie.

En deilig, ung Ridder i Lunden mon gaae,
En Adelsmands Datter saa tænkte han paa.
Han hende vilde ægte og tage til sin Brud,
For hun var saa ung og saa yndig saae hun ud.

Den Ridder til Jomfruens Fader gik ind:
„Saa stærkt Eders Datter mig ligger i Sind.
Kun hende vil jeg ægte og tage til min Brud,
For hun er saa ung og saa yndig seer hun ud.“

— „Hr. Ridder! Hr. Ridder! I beder en Hind.
Men fremmede Skytter har fanget den ind.
Min Datter er trolovet, hun er en Hertugs Brud,
For hun er saa ung og saa yndig seer hun ud.“

Natten og Dagen.

(To Basrelieffer af Thorvaldsen.)

I.

Den svæver gjennem Rummet
Saa sagtelig, saa tyst,
Med tvende Smaabørn trykte
Til sit gavmilde Bryst.
Ei lukket er dens Øie,
Til Børnene det glider,
Mens lydløst i Rummet
Med ædel Ro den skrider.

Af hine tvende Smaabørn,
Den bærer ved sin Barm,
Den Ene, Søvnens Genius,
Har sænket slap sin Arm.
Den Anden, har man sagt mig,
Er Døden, Søvnens Broder;
Thi Nattens tause Guddom
Skal til begge være Moder.

Til Døden? Natten Moder
Til Livets Ophør, Død?
Er ikke livfrembringende
Og frugtbart dens Skjød?
Er det ei Nattens Favntag,
Hvori os Sundhed gives?
Og lader Natteduggen
Ei alle Værter trives?

Er det ei Nattens Stilhed,
Dens høitidelige Ro,
Hvortil vor Aand sin Tænkning
Vil allerhelst betroe?
Og samler Natten ikke
Det Stridige, det Spredte?
Og vier til Erindring
Eller Glemsel os dens Lethe?

Ak nei, den anden Genius
Ved Nattens dunkle Barm,
Hvis Kind synes brænde
Selv i Marmor rød og varm,
Hiin Dreng, der lyksalig
I Slummer selv sig luller,
Med den henrykte Trækning
I sin Nakke, i sin Skulder —

Det er Drømmen, I kan troe mig!
Det er Phantasus, hiin Gud,
Der helst ved Nattens Bryster
Paa sin Flugt sværmer ud;
Det er Søvnens yngste Broder,
Hvis slummerlette Hjerne
Gestaltes til en Verden
Af det Nære, af det Fjerne.

Thi Natten, naar den svæver
I letbevæget Flugt
Henover dem, der vaage,
Eller Øiet alt har lukk't,
Betroer til tvende Genier
Sit milde Herredømme:
En styrker os i Hvilen,
En trøster os med — Drømme.

II.

Allerede vandrer Natten
Med blegere Gestalt.
En Lysning, en Klarhed
I Øst sig viser alt.

Det er Morgenrødens Guddom,
Der op af Havet dukker,
Og med et Slag af Vingen
Alle Stjernerne slukker.

Det er Eos, med det glade,
Med det seirende Smiil,
Der ung og varm og straalende
Sig nærmer med Iil.
Paa en Morgensky hun træder,
Der er med Purpur kantet;
Og medens frem hun haster,
Leger Vinden med Gevandtet.

Paa hendes Skulder hviler
En yndig Dreng sig let.
Hvo er det? Er det Hesperus,
Der er sinket eller træt?
En Fakkel høit han hæver,
I Luer han den svinger.
Er det Phosphoros, der Lyset
Fra Ætherstrømmen bringer?

Han løser sig fra Skuldren;
Nu iler han forud —
Og overalt hans Fakkel
Bebuder Dagens Gud.

Fra Horizontens Strimer
Er Purpursømmen dragen,
Og Morgenrødens Billed
Har forvandlet sig til Dagen.

Den kommer, den stiger,
Den blænder ved sin Glands,
Under Ætherens Svingninger
I zittrende Dands.
Alt medens Lysets Genius
Saa høit sin Fakkel løfter,
Forsvinder Nattens Mørke
Fra de dybeste Kløfter.

Og medens Dagen styrer
Paa Himmelen sit Løb,
Utalte Spirer myldre
Af det hemmeligste Svøb.
— Min Musa sænker Plektret,
Paa Munden lagt en Finger;
Thi Ingen veed hvad Dagen
Paa sin Vandring Jorden bringer.

Med sagte Greb i Strengen,
Og med en dæmpet Klang,
Hun fulgte Morgenrødens,
Hun fulgte Nattens Gang.

Ak han, der disse Billeder
Har skabt, er Dødens Bytte,
Og vi maae selv fortolke
Hans underfulde Mythe.

Gubben og Ynglingen.

Misund mig ei mit hvide Haar
Og min Erfarings Skat!
Naar Sneen høit paa Marken staaer,
Den skjuler en begravet Vaar.
Hvad gavner mig en Høst af Aar,
Naar Haand og Fod er mat!

Misund mig ei, at dette Bryst
For Lidenskab er frit!
Saa blot og bart for Livets Lyst,
Saa tomt og sløvt for Glædens Røst —
Misund mig ei! O var mit Bryst
Saa brændende som dit!

O var mit Øie, Dreng, som dit
Af Viin og Veemod tungt!
Var Pigebarnet hist, der blidt
Og kjærligt smiler til dig, mit!
O Dreng! var dette Haar ei hvidt,
Og Hjertet atter ungt!

Tag ned den rige Vedbend-Krands,
Der snoer sig om dit Haar,
Og sæt den paa den gamle Mands
Sneehvide Tinding — syng og dands!
Jeg vil forfriskes i den Glands,
Der straaler om din Vaar.

Gjør Plads for Gubben! Plads, min Ven!
Og deel med mig din Viin!
O kunde jeg, som du, af den
Inddrikke Drømmens Lyst igjen,
Og sværme Liv og Lykke hen
I denne gyldne Viin!

Kom med dit Bæger! kom, tag fat!
  Og sæt det til min Mund.
Min Arm er gammel, Haanden mat,
Den ryster, som du seer — tag fat!
Jeg hæver Bægrets gyldne Skat,
  Der flyder paa dets Bund.

O Liv og Lyst! O Strøm af Ild!
  O minderige Viin!
Som Gubbens Ungdom stærk og vild,
Og øm som den og from og mild,
Saa kjærlig og saa fuld af Ild,
  Saa heftig og saa fiin!

Skjænk atter i, og syng en Sang,
  Syng med din kjælne Glut!
Som du, som du jeg fløi engang
Til Dands ved Tambourinens Klang,
Som du jeg lagde ned i Sang
  For Skjønhed min Tribut.

O Billeder paa gylden Grund!
Forsvundne Dages Glands!
Hvad gav, hvad gav jeg for et Blund
Ved Pigens Side, Mund ved Mund,
For een i Letsind levet Stund,
Og for min Ungdoms Dands!

Forbi! — Min sidste glade Dag
Jeg her med dig har holdt.
Forbi er dette Livs Bedrag,
Min Ungdom flygtet, Gubben svag,
Og mat er dette Hjertes Slag,
Og dette Bryst er koldt.

Sangerens Bekjendelser.

Min Philippa! yndige Veninde!
Varme, kjælne, kjærlige Natur!
Lyt til Sangen mildt, min Herskerinde!
Lyt, mens jeg fornyer i mit Minde
Hvad der bandt til dig din Troubadour.

— Længe gik jeg gjennem Byens Gader,
Sang og spilled', hvor jeg kom, med Lyst.
Folket stimled' i en Ports Arcader,
Paa Balconer Damer stod i Rader,
Alle smiilte glade til min Røst.

Hvad jeg vidste, hvad jeg dybest følte,
Hvad jeg havde tænkt mig mangen Nat,
Medens Duggens Perler Panden kjølte,
Alting gav jeg hen, og aldrig nølte
Sangeren at give af sin Skat.

Jeg var ung; mig henrev Livets Fylde.
Af dets Fylde haabed' jeg min Løn,
Tænkte: „Verden vil mit Haab forgylde!
Menneskerne vide hvad de skylde
Sangens Magt igjennem Sangens Søn.

Den, hvis Toner Dagens Byrde letter,
Ham skal ikke Dagen falde tung.
Den, hvis Cither Hjertets Længsel mætter,
Ham skal lønne lykkelige Nætter —"
Ak, Philippa, jeg var dengang ung!

— Seent en Aften, lænet til en Pille,
Sang jeg for et stort og fornemt Huus.
Husets Damer lytted' skjult og stille —
Tys! da faldt der Ord, ak, Ord saa milde,
Ord, jeg hørte paa som i en Ruus.

„Det er ham, der har den smukke Stemme
— Lød det sagte fra den dunkle Gang —
„Jeg kan kjende ham paa Kappens Bræmme.
„Det er ham, der hos min Moder hjemme
„Lærte mig ifjor en lille Sang.

„Denne Sang, kan du endnu erindre,
„Hvor saa tidt dens Ord har bragt os Trøst?
„Al min Kummer forekom mig mindre;
„Af et tvivlende, bevæget Indre
„Freden steg og Hvile for mit Bryst.“

Ak, og da jeg denne Tale hørte,
Der fra Jomfru-Munden dæmpet foer,
Var det som en Gud min Kind berørte.
Haabets Røst mig smigrende forførte,
Og jeg nærmed' mig med disse Ord:

„Jomfru! hvad jeg savner kan du fatte,
Hvad jeg havde har jeg deelt med dig.
Sangens Sønner gaae omkring forladte;
Dig jeg gav af Digtekunstens Skatte;
Som jeg gav dig, skifte du med mig!

Lad mig, inden Alder mig forkuer,
I din Tankes Helligdom gaae ind.
Lad mig som en troende Beskuer
Under Hvælvet af dit Dies Buer
Læne mig med Andagt til din Kind!

Lad mig af din Stemmes Mildhed styrkes,
Lad mig drikke Sødmen af din Mund!
Som en Guddom, veed du, Skjønhed dyrkes;
Lad mig da — men ak! dit Blik formørkes . . . .
Tael! hvad er din strenge Mines Grund?"

— Og den Skjønne svarede med Kulde:
„Agter jeg endog i dig din Kunst
„Og din Cithers Klang, den længselfulde,
„Med hvad Ret forlanger du, jeg skulde
„Fyrstelig dig lønne med — min Gunst?

„Viid, ifald du ikke veed det, Sangen
„Er min Tjener som mig tjene Fleer.
„Den skal holde mig i Drømmen fangen,
„Vugge Sjælen mildt til Citherklangen.
„Dette venter jeg, men Intet meer.

„Som min Terne, naar hun stille vifter
„Heden fra min Kind og fra min Hu,
„Mildner Digteren de stærke Drifter,
„Himlens Kjølighed med mig han skifter.
„Dette gjør min Terne, det gjør du.

„Som i Orienten Troen qvæges,
„Naar Fakiren under Solens Brand
„Læser Bønner og i Savnet spæges,
„Kan jeg af dit Savn og Suk bevæges;
„Skifte dem med dig jeg ikke kan.

„Jeg har taget mod den Trøst, du bragte,
„Sangens arme, vandrende Fakir!
„Tvivl ei paa, jeg veed din Kunst at agte;
„Tag din Løn derfor!" — og stolt hun rakte
Mig en Guldmønt, svøbt i et Papir.

Og den Skjønne vendte flux mig Ryggen,
Og fra Huus til Huus igjen jeg gik.
Udenfor jeg stod og sang i Skyggen,
Indenfor var Solskin, Glæden, Lykken,
Og for mig af Alt et flygtigt Blik!

Kummerfuld fra Byen bort jeg iilte,
Og i lange Aar omkring jeg drog.
Mangt et Øie venligt paa mig hviilte,
Mangen Læbe sødt til Sangen smiilte,
Ak, men intet Hjerte for mig slog.

Allerede klang min Klage bitter,
Mismod greb mig — da en Aftenstund
Mildt en Stemme kaldte fra et Gitter,
Bad mig komme med min Sang, min Cither,
Bad med Ord og med en bønlig Mund.

Og en lille Haand mig viiste Laagen:
„Der ved Busken bag den gamle Lind.
„Seer du? ved det blaa Stakit i Krogen —
„Tøv saalænge til jeg sender Nogen.
„Eller nei, jeg lukker selv dig ind.“

Og mens Stemmen hen i Luften døde,
Let den Talende fra Gittret sprang,
Lukked' op og iilte mig imøde,
Bad mig med saa venlige, saa bløde
Ord at glæde Huset med en Sang.

— Min Philippa! yndige Veninde!
Varme, kjælne, kjærlige Natur!
Det var dig, mig Himmelen lod finde,
Det var dig, hvis Røst de lune Vinde
Bragte til den glade Troubadour.

I din Haves dufterige Gange
Hørte du opmærksom paa mit Spil,
Lytted' drømmende til mine Sange,
Bad mig med et venligt Smiil forlange
Hvad jeg ønsked', hvad jeg trængte til.

Ei med Guld og med en iiskold Mine
Lod du, da jeg færdig var, mig gaae.
I din lyse Sal du lod mig trine,
Lagde dine Hænder smaa i mine,
Mens dit Øie kjærligt paa mig saae.

„Sanger! kom og drik af dette Bæger!"
Sagde du og rakte mig din Mund.
„Du, hvis Ord saa mildt mit Bryst bevæger,
„Kom, med Ordets Manna jeg dig qvæger,
„Til du føler styrket dig og sund.

„Kom til mig, naar Verden dig forjager,
„Naar du savner hvad ei Verden veed.
„Deel med mig din Kummer, dine Plager.
„Sangens Sødme fra din Mund jeg tager;
„Deel med mig da ogsaa hvad du leed.

„Kom saa tidt du vil, jeg skal ei trættes.
„For min Sangfugl har jeg Viin og Brød.
„Ved min egen Side skal du sættes,
„Af det Bedste, jeg besidder, mættes,
„Aldrig, mens jeg lever, lide Nød.

„Men — flyv ikke bort af mine Hænder,
„Flygtig som du er, af Sangfugl=Art!
„Eller flyv kun bort, men husk, jeg sender
„Ønsket efter dig til Verdens Ender.
„Flyv, men kom igjen, og kom lidt snart!“

— Min Philippa! kjærlige Veninde!
Hine Ord, der hæved' høit mit Mod,
Hine Ord saa søde for mit Minde,
Hvert af hine Ord formaaer at binde
Fast din Sanger til din lille Fod.

Sæt dig ned, min yndige, min fine,
Herskerinde! sæt dig ned hos mig!
Læg kun dine Hænder smaa i mine,
See kun paa mig med den kjælne Mine,
Mens jeg tabes i at see paa dig.

Viid, at mens jeg dig beskuer, vækkes
Digtekunstens Aander i min Hu.
I dit søde Smiil mig Lyren rækkes,
Ak, jeg digter kun for dig at tækkes,
Mine Sanges Musa er kun du!

Romance.

Jeg mærker det ved høilys Dag,
Og mangen eensom Nat,
Min Ungdoms Haab, de gyldne Haab,
De har mig snart forladt.
Men dog, saa tidt jeg troer beklemt,
Der svandt det sidste hen,
Da stiger atter et forglemt
Uventet op igjen.

Og daglig mærker jeg, hvor haardt
Mit Hjerte sig bedrog,
Og at det varmt, og at det fuldt,
Men saa forgjæves slog.
Men — daarer mig et yndigt Smiil
Bag Rødmens fine Slør,
Saa sværmer jeg i gammel Stiil,
Og holder Stand som før.

Slottet.

Nær ved Arnoflodens Vande,
Høit paa en Bakke ligger et Slot.
Fra et Indløb, hvor vi lande,
Løber en Gangsti snævert og skraat.
Ak, denne Sti jeg kjender saa godt!
Her har jeg tilbragt Barndommens Dage.
Nu maa jeg klage!
Fremmede Herrer i Skovene jage
Nær ved mit Fædrene-Slot.

Dengang smiilte gjæstfrit Hallen;
Vandene rulled' kjøligt og blaat.
Nu er Slottets Port forfalden,
Luften mig møder høstligt og raat.
Ak, denne Port jeg kjender saa godt!
Men, naar jeg fat i Klinken vil tage,
Da maa jeg klage!
Hunden ved Porten mig driver tilbage,
Ak, fra mit Fædrene-Slot!

Tonernes Flugt.

Der kommer i Vaaren en Sværm til Nord;
Det er Fuglenes sjungende Chor.
De længes igjen til Orangernes Hjem,
Og vor Længsel vil drage med dem.
O, lad os flygte fra Land og By!
Lad os med Skyerne flye!
Med Straalerne fra den stigende Sol
Forlade vor nordlige Pol!

O, hør, hvor det klinger — afsted, afsted!
Med vor drømmende Sjæl gaae vi med!
Af Toner vi løftes, med Toner vi gaae,
Og med dem vi Hesperien naae.
En gyngende Phaëton, let og fiin,
Den bærer os, Elskede min!
Og Phøbos Apollons vælige Spand
Os fører fra Land til Land!

Tilegnelse

af det romantiske Skuespil Svanehammen til Kronprinds Frederik Carl Christian og Kronprindsesse Caroline Charlotte Mariane.

Som en Memnons-Søile, eensom levnet
Af en Pragt, der er med Jorden jævnet,
Dvæler Mythen blandt os uden Røst.
Fremmed og med stumme Miner,
Kun et Led af mægtige Ruiner,
Peger den mod Fortids fjerne Kyst.

Men som hist fra Memnons-Søilen løde
Høie Toner, naar ved Morgenrøde
Phøbos sendte sine Straalers Ild,
Klinger atter, naar vi lytte,
Høie Toner fra den stumme Mythe,
Naar sin Lyra Phøbos stemmer mild.

Thi det er i Digtekunstens Rige
Hine Myther, de forgjængelige,
Part i vor Udødelighed naae.
Poesiens Straale griber
Sagnene fra Hellas og fra Tiber,
Og først da vi deres Røst forstaae.

Ædle Fyrste! Faureste Fyrstinde!
Eders Gunst paa denne Dag at vinde,
Fulgte Digteren sin Musas Gang.
Lader huldrigt Sangens Tone
Svæve nær ved Eders Myrthekrone!
Lytter huldrigt til min Lyras Klang!

Mythen om de sidste Tyndarider,
Ved et Folkesagn forplantet, skrider
Over Scenen til min Musas Dands.
Hellas klare Diamanter
Mellem Romantikens Amaranther
Smykke hendes Tinding som en Krands.

Med den friske Luft fra Stranden kommer
Dette Digt til Eder i Skjærsommer,
Med et kjøligt Vift fra Skov og Sø.
Med en Røst fra svundne Dage,
Med en Klang fra Danmarks Fortid drage
Sagnets Toner over Gefions Øe.

Paa Volden store Bededag.

En lille niaars Pige taler.

Klokker! I, der snart saa trist,
Snart igjen saa muntert klinge,
Gid om Noget, jeg gad vidst,
I mig Budskab kunde bringe!
Bedeklokker! I, der slaae,
Nogle dybe, Nogle klare,
Gid I kunde mig forstaae
Og mit Længsels-Suk besvare!

Jeg har tænkt mig mangen Dag,
Naar jeg eensom gik og tallte
Eders høitidsfulde Slag,
At det var paa mig I kaldte.
Og mens nu I brumme ned
Som med tusind aabne Munde,
Nægter I mig vel Besked?
— „Ingenlunde! Ingenlunde!"

Det var smukt, og Tak forud!
— Seer jeg Folk paa Gaden vandre,
Beder jeg saa tidt til Gud,
Jeg maa blive som de Andre.
Men min Hat er vendt og slidt —
Hvo skal vel en ny mig unde!
Troer I, dette Shawl er mit?
— „Ingenlunde! Ingenlunde!"

Og heroppe, hvor man gaaer,
Medens I fra Taarnet klinge,
Jeg, som et forvildet Faar,
Synes mig forskudt og ringe.
Var det Uret, om jeg fik
Klædt mig bedre, hvis jeg kunde?
Om lidt pæn og net jeg gik?
— „Ingenlunde! Ingenlunde!"

O, men jeg har drømt og drømt,
At jeg gik som de Galante,
At en Herre kom saa ømt,
For at hente mig hos Tante.
Og den Stads, som jeg lod see,
Alle skulde mig misunde!
Mener I, at det vil skee?
— „Ingenlunde! Ingenlunde!"

Ikke? Det var dumt og flaut!
Her, blandt Damer — o saa fine!
Al min Pynt mig gjør benaut.
Bli'er jeg aldrig da som hine?
Er til Armod jeg fordømt?
— „Ingenlunde! Ingenlunde!“ —
Skeer det da som jeg har drømt?
— „Ingenlunde! Ingenlunde!“

Nu, saa svarer mig da blot:
Kan, før dette Aar er omme,
Ikke jeg som Andre godt
Ogsaa lidt paa Farten komme?
For Exempel, snart paa Bal?
— „Ingenlunde! Ingenlunde!“ —
Hvad? Maaskee jeg aldrig skal? —
— „Ingenlunde! Ingenlunde!“

Naa da — ja, saa var der Eet,
Jeg endnu af Jer gad vide.
Tante siger, dette Skridt
Bør man tænke paa itide.
Troer I, jeg bli'er gift iaar?
— „Ingenlunde! Ingenlunde!“
Kan I da mig sige, naar?
— „Ingenlunde! Ingenlunde!“

Kan I ikke? Nu jaja,
Det har sagtens ingen Fare.
Saa Farvel! Jeg maa herfra.
Derpaa kan I altid svare.
Ta'er ei ilde op, jeg gaaer!
— „Ingenlunde! Ingenlunde!“ —
Bli'er jeg gift til næste Aar?
— „Ingenlunde! Ingenlunde!“

Digterlod.

For at leve maa jeg skrive,
Om jeg aldrig saa var stemt;
For at leve maa jeg drive
Muserne til Vers og Skjemt.

For at drikke denne Luft,
For at sole mig i Varmen,
For at aande Blomsters Duft,
Langt fra Byen, langt fra Larmen —

For at sværme mellem fine,
Blaa og svævende Libeller,
Maa jeg skrive paa Noveller,
Paa Sonnet og paa Terzine.

For at see ved Aftentide,
Fra en skjult og eensom Vraa,
Havets smækkre Nereide
Skumbestænkt med Bølgen gaae —

For at kunne, skjult af Blade,
Mellem Buske blive vaer,
Hvilke Haar og Dine har
Skovens sukkende Dryade —

For beqvemt at kunne see,
Gjennem Net af Lindetoppe,
Fra en Bænk i min Allee,
Hvilke Stjerner nu er oppe —

For at kunne henrykt ane,
Tabt i Verdens-Altets Aand,
Den Usynlige, hvis Haand
Styrer Stjernen paa dens Bane —

For at kunne gaae og drive
Efter Lyst og mit Humeur,
Maa jeg hjertesyg og ør
Dag og Aften skrive, skrive.

For at kunne stille græde,
Maa jeg paa Papiret lee;
For en Lystighed at see,
Paa Papiret Dine væde.

For at sønderbryde Lænker,
Maa jeg bære dem jeg kan;
For at vise Folk jeg tænker,
Maa jeg gaae fra min Forstand.

For at agtes som en Anden,
Maa jeg gjøre Kneb og Knuder;
For at sværme mellem Guder,
Ak, forskrive mig til Fanden!

Skriftemaalet.

Pater Joseph! laan mig Øre!
Som en angergiven Synder
Kommer jeg til Eders Celle.
Jeg vil skrifte. Luk mig op!

„Hvad har du, min Søn, paa Hjerte?"

Fromme Fader! — o, jeg Synder!
Vil Madonna sig forbarme? —
Jeg har slaaet et Øie ud paa
Gjedehyrdens Søn, Pacheco.

„Har du det? Det var jo slemt —
Det var syndigt, vil jeg sige.
Men Madonna er langmodig.
Naar du angrer det af Hjertet,
Naar du daglig beder femten
Ave for vor Frues Alter,
Siger jeg dig fri for Synd.

— Men, min Søn, fortæl mig ogsaa,
Hvad dig ægget har til Vrede,
Af hvad Grund du slog et Øie
Ud paa Gedehyrdens Søn."

Pater Joseph! Nøden drev mig.
Vi kom op at slaaes om Mulen.

„Om en Mule? Hvilket Muuldyr?"

Et, jeg netop havde taget
Af hans Herres Stald paa Torvet.

„Har du stjaalet da et Muuldyr?"

Fromme Fader! ja, jeg har.

„Tyverie, min Søn, er syndigt,
Det er stygt for Gud og Verden.
Mangen anden Broder skulde
Dømme dig til strenge Faster.
Men, du siger, Nøden drev dig.
Nøden er et slebent Sværd.
Hvis du derfor angrer Synden,
Hvis du giver til vort Kloster

Fire Vorlys, topunds Vorlys;
Hvis endnu du beder femten
Ave for vor Frues Alter,
Siger jeg dig fri for Synd.
— Men, min Søn, forklar mig dette:
Af hvad Aarsag stjal du Mulen?"

Pater Joseph! Nøden drev mig.
Folk var efter mig paa Gaden.
Derfor svang jeg mig paa Mulen.
Jeg var skjændigt bleven fangen,
Var jeg flygtet bort tilfods.

„Var man efter dig paa Gaden?
Men hvorfor?"

Fordi — jeg Synder!
Vil Madonna sig forbarme? —
Man var efter mig, fordi jeg
Lige her ved Klostrets Mure
Med min Kniv stak En ihjel.

„Stak du En ihjel? Og dette
Har du gjort ved Klostrets Mure?
Det er syndigt, meget syndigt!
Klosterets Gebeet er helligt;

Man skal vogte sig for Synden,
Er man nær et helligt Sted.
— Ja, min Søn, det bli'er nødvendigt,
At endnu du beder femten
Ave for vor Frues Alter,
At endnu du giver fire
Vorlys til vort stakkels Kloster —
Glem kun ikke, topunds Vorlys.
Men for Alting først fortæl mig,
Hvem det var, du slog ihjel,
Og hvorfor du ham ihjelslog."

Pater Joseph! Nøden drev mig.
Alt for fjorten Dage siden
Brændte ned min Moders Vaaning.
Sygdom raset har blandt Qvæget,
Kulden ødelagt vor Viingaard.
Vi har Intet meer tilbage.
Jeg kan ikke længer give,
Som jeg før har gjort saa ofte,
Vorlys til vor Frues Alter.
Nød mig piner, Nød og Sult.
Hjemme ligger syg min Moder,
Tvende hjælpeløse Brødre
Skrige hjemme høit om Brød.

Derfor steg jeg — men jeg tilstaaer,
Det var Uret, det var syndigt —
Derfor steg jeg ind iaftes
Over Klostergaardens Muur.
I et Kammer, hvor jeg vidste,
En af Klostrets fromme Fædre
Havde Forraad, ind jeg stjal mig.
Otte fedede Kapuner
Hang i Kamret; een jeg tog.
Alt gik godt; men, da jeg atter
Over Muren vilde flygte,
Mærked' eders Portner Uraad,
Styrted' over mig ved Muren,
Greb og holdt mig fast ved Struben.
Det var ham, jeg stak ihjel.

„Sanct Ignaz! hvad maa jeg høre!
Steg du over Klostrets Mure?
I et Forraadskammer var du?
Otte fedede Kapuner
Hang i Kamret? een du stjal?
Men hos hvem? hos hvilken Broder?"

Skaan mig —

„Svar! hos hvem? hos hvem?"

O, hav Medynk, Pater Joseph!
Her, paa mine Knæ jeg beder —
Ærligt skal jeg Alt bekjende.
I er from og god, og bærer
Over med en stakkels Synder.
I vil ikke see saa nøie
Paa et Tab, I neppe mærker.
— Det var Eder, jeg brød ind hos.

„Hvad? hos mig du stjal? Dit Afskum!
Denne Synd kan aldrig sones!
Hvo formastelig forgriber
Sig paa Klostrets hellige Fædres
Eiendom, hans Sjæl skal brænde
I en evig Skjærsilds Pine.
Ryggesløse! du skal daglig
Bede fyrgetyve Ave.
Du skal give næste Høitid
Sexten Vorlys til vort Kloster.
Kan du ikke selv, da skal du
Skaffe Udvei hos din Slægt.
Du skal faste til du skriger.
Du skal gaae med Sækkelærred
Paa din bare Krop en Maaned.
Du skal desforuden tampe

Eengang ugentlig din Ryg.
Og desuden skal du give
Fuld Erstatning for Kapunen.
— Mærk dig dette! Pak dig bort!"

Resignation.

Du kaster i Mismod bort din Pen
Og siger, du kan ikke synge.
„Blandt søvnige Qvinder, blandt dorske Mænd,
„Hvor trænger Begeistringens Udbrud hen?
„Mon til Een i den samlede Klynge?

„Man sover jo bort i en eneste Nat
„Det Digt, man igaar har forgudet.
„Man glemmer det for det arrigste Pjat,
„Man glemmer det for et Vers, der er plat,
„Ikke sjunget, men pebet og tudet."

— Ak, kjæreste Digter, fat du kun Mod!
Og qvæd saa godt du forstaaer det.
Sænk kun dine Sange ned som en Flod,
Og vær som Naturen gavmild og god;
Der kommer nok En, der forstaaer det.

Slet Ingen kan vide, hvor Sang gaaer hen.
En Sommerregn lig den bredes.
Er dèr, hvor den faldt, ufrugtbart end,
Den stjæler sig nok til en Jordbund hen,
Hvor ved den Velsignelsen spredes.

Slet Ingen kan tale om Sangens Kaar.
Som en Blomst den skyder iveiret.
Saa Mangen isøvne forbi den gaaer;
En summende Bi tilsidst den naaer,
Og finder sig styrket og næret.

Nei, Ingen kan vide hvad Held den har!
Man troer om Smaakorn, de spildes.
Men see, da kommer fra Luften klar
En smuk lille Fugl og bliver dem vaer,
Og dens Hunger ved Kornene stilles.

Jeg synger med sorgløst, muntert Bryst
Blandt Mænd, der er dorske og sløve.
Der kommer vel En — og det er min Trøst —
Der tager til Indtægt lidt af min Røst,
Og saare min Sang kan behøve.

Som Bien, der kravler med hurtige Been,
For i Blomstens Kalk sig at mætte,
Til syvende sidst der kommer dog En,
Der aldrig ved sligt Tractement er seen,
En smuk lille — ja, kan du gjætte?

En lille Poet sig henter engang,
Til Hjælp for sin udtømte Kube,
Fra mine Gebeter en klingende Sang,
Fra Lyren, min Lyra, min egen, en Klang
Til Gavn for hans rustede Strube.

En søvnløs Nat.

Søvnløs har jeg ligget hele Natten,
Lukket Øiet op og i, har dreiet
Utaalmodig mig paa Leiet,
Raabt i Harme: Den har gjemt til Katten
Søvnen, der vil gjemme den til Natten!

Men hvorfor — I spørge mig og lee —
Sov du da saa daarligt? Lad dig sige!
Seer man nøie til, saa har maaskee
Tanken om en yndig, lille Pige,
Hendes Smiil, det uforlignelige,
Holdt dig, som deslige Sager pleie,
Vaagen paa dit Leie.
Sligt et Uheld — nu, det veed du vel —
Maa en Digter ansee for et Held.

Nei, desværre! der I feile saare!
Aldrig har jeg klaget over Sligt.
Meer end gjerne lod jeg mig bedaare;

Hidtil gav mig Elskovs bittre Taare
Allerhøiest Stoffet til et Digt.
Ingenlunde Tanken om en kjælen,
Yndig, lille Pige, munter, sød,
Med en Røst saa klingende som blød,
Med et Øiekast, der gaaer til Sjælen,
Mig inat har Søvnløsheden sendt.
Nei — o Gud forbarme sig! — en gnaven,
Tør Person, hvis Røst er djævleblændt
Hæs og skrattende paa Prent,
En, hvis Øiekast er indadvendt,
En, der sig ufeilbar troer som Paven,
En, der over mig og Mit brød Staven,
En — nu kort og godt, en Recensent.

Er det eders Villie, gode Guder!
At en mild, veldædig Søvn skal flye
Fra mit Natteleies Puder,
Lader Amors Pile da paany,
Susende mod Hjertet, tage Hvilen
Fra mit Øie som et Rov for Pilen,
Men I Guder — hvad jeg ydmygst venter —
Ingen Recensenter!

Indskrifter.

Aarets sidste Aften.

(1832.)

I.

Mens endnu vi staae paa Grændsen
Af det Nye og af det Gamle,
Ønsker I, vi Kraft-Essentsen
Af det Svundne skulle samle.
Men forgjæves, at tilbage
I vil skue til det Tabte!
Alle Tanker nu os drage
Henimod det end ei Skabte.
Fremad! Fremad! Ingen Klage
Giver et Minut tilbage
Af det Aar, det Liv, vi tabte.

II.

Har du gjort hvad du har kunnet?
Har du aagret med dit Pund?
Har du søgt og har du fundet?
Sjæl og Legeme holdt sund?
Har du, er det godt; hvis ikke,
Spild ei Tiden med at angre.
I fortrudte Timer ligge
Spirer, for din Fremtid svangre.

III.

Ingen veed hvad Aaret bringer,
Men vi vide, det er kort.
Rust dig ud med friske Vinger,
Kast den gamle Suurdeig bort!
Lad et nyfødt Aar dig finde
Nyfødt selv, og styrk din Aand,
Skjærp din Tanke, øv din Haand!
Her er Alt endnu at vinde.

IV.

Din Tribut af Aand og Tale
Skal du til vort Samfund yde.
Hvis du kan det, du befale.
Men hvis ikke, maa du lyde.

V.

Vær alvorlig som en Spanier,
Som en Belgier rebelsk,
Heed og flygtig som Champagner,
Livlig, fyrig som en Velsk!
Vær som Folk i London ere,
Eller blot som Kjøbenhavns!
Vær hvad Pokker du vil være,
Vær kun hvad du er — tilgavns.

VI.

Staae imod, hvis du har Kræfter!
Har du ikke, da giv efter!
Strid med Tunge, Haand og Fod,
Hvis du mærker, du har Mod.
Mærker du det ikke, Kjære,
Er det bedst, du la'er det være.

VII.

Medens Verset flygtigt hopper,
Glider Aaret hurtig ned.
Vel! det nye skal hilses med
Knaldet af Champagnepropper.
Uden Frygt vi ville vente
Mødet med det Ubekjendte.

VIII.

Klokken lyder, Aaret ender.
Lad det tage med, o Venner,
Et taknemmeligt Farvel.
Har det nægtet os et Held,
Har det skjænket os et andet,
Og vor Kummer selv var blandet
Med en Kilde til vort Vel.
Vi har draget Aanden frit,
Vi har elsket, drømt og sværmet,
Og et Forsyn har beskjærmet
Os og eder, mig og Mit.
Hvis vor Stræben fandt en Hindring,
Vi har tappert mod den stridt.
Har et bittert Tab vi liidt,
I os selv vi fandt en Lindring.
Synk da ned — thi vi er' qvit —
Aar, forsont i vor Erindring!

Paa et Bal.

Deviser til en Cotillon.

1.

Dame. Jeg lystrer Dem som min Cavalleer.
Befal! Deres Dame skal lyde.
Herre. Jeg lystrer Dem som uendeligt Meer,
Og meest, naar jeg synes at byde.

2.

D. I disse faa Minutter,
Der hastigt svinde —
H. Med Deres Haand jeg sagtens
Tør min forbinde.

3.

D. Paa Bal jeg er, naar Instrumenter spille,
Som reent fra Sandser.
H. Og jeg! Hos Dem staae mine Fødder stille;
Mit Hjerte dandser.

4.

D. Jeg troer mig i en Digters Verden,
Naar Toner bruse.
H. Hvis denne Verden er en Digters,
Er De dens Muse.

5.

D. Ifald et Bal blev om Dagen holdt,
Var Glæden visselig mindre.
H. Ja, sværme kan man i Maaneskin bedst,
Og naar Stjernerne mystisk tindre.

6.

D. Derude Natten ruger,
Mens Dagens Lys sig fjerner.
H. Herinde kjendes Natten
Kun paa dens lyse Stjerner.

7.

D. Alt skrider Dagen under,
Og Natten vælder ud.
H. Fra skjønne Dine meldes
Den os med Stjerneskud.

8.

D. Ei sender Natten os sin Stilhed,
Og ikke Hvilens fulde Strømme.
H. Men Natten gav os i sin Mildhed
Til rig Erstatning gyldne Drømme.

9.

D. Alt ved Orchestrets Toner
Og ved Dandsens egen Tact
H. Forener os en underfuld,
En sød, stille Magt.

10.

D. Naar Tonerne forsvinde,
Og denne Dands er endt,
H. Bevarer jeg dens Minde
Som et lykkeligt Moment.

Fjerboldtspillet.

Til Melodie af Fredm. Epistl. 55.

Luften er blaa,
Veiret er stille;
Solen lyser, synkende mod Vest.
Blomsterne smaa
Dufte saa milde,
Mens de store kun gjør Blæst.
Kom, lad os gaae!
Kom, lad os spille,
Inden Natten falder paa.

Hist en Allee
Hvælver sit Dække;
Lindens Kroner byggede dens Tag.
Der, skal du see,
Trodse vi kjække
Solen og den varme Dag.
Duftende Snee
Paa Hvidtjørnens Hække
Danner Væggen til vort Tag.

Kom og betragt
Boldten, du Søde!
Slig en Skjønhed man ei ofte seer.
Ha! hvilken Pragt!
Hvide og røde
Prale stolt de lette Fjer;
Som naar paa Vagt
Stundom vi møde
En Soldat i Søndags=Dragt.

Tag din Raquet! *
Boldten jeg kaster.
Pas nu paa! Jeg giver Boldten op.
Ak, det var slet!
See, hvor den haster
Som en Fugl mod Træets Top.
Ja, du har Ret,
Dersom jeg kaster
Saadan tidt, du staaer en Net.

See Morten Kat!
Øiet han kniber
Sagte sammen, lurer paa vor Boldt.
Han vil ta'e fat;
See, hvor han griber,
Troer, det er en Fugl — nei holdt!
Nei, lille Skat,
Krager og Viber
Flyve mod vor Boldt kun mat.

* Navnet paa det Redskab, hvormed Fjerboldten drives iveiret.

Fjerboldten flye,
Elskte Veninde,
Til dig som en Kjærligheds-Billet!
Ak, og paany
Veien den finde
Hen til mig — ja, det var Ret.
Vær ikke bly!
Amor den blinde
Seer os knap i Skovens Ly.

Fjerboldten gaaer
Frem og tilbage
Som en Due, flyvende med Bud.
Vexelviis naaer
Kjærligheds Klage
Dig og mig, naar den gaaer ud.
Kjærligheds Vaar
Bringes tilbage,
Naar med Svar den hjemad gaaer.

Flyv i en Fart!
Bring min Veninde
Al min Længsel, lille Flyvepost!
Meld hende snart:
Sukket herinde
Trodser Tids og Alders Frost.
Ja, det er klart,
Elskte Veninde,
Amor standser Tidens Fart.

Hist fra en Green
Bogfinken kikker,
Troer, at Boldten er en Kammerat.
Der kommer En;
See, hvor den nikker!
Nei, Du tager Feil, Krabat!
Død som en Steen
Fjerboldten ligger,
Uden Vinger, uden Been.

Da først, naar vi
Give den Vinger,
Og Raquetten toner Slag paa Slag,
Flyver den fri,
Budskab den bringer,
Understøtter Amors Sag.
Ja, min Pipi!
Boldten sig svinger
Kun med vore Hjerters Slag.

— Aftenens Blaa
Spreder sin Skygge;
Kom, Pauline, lad os nu gaae hjem.
Fuglene smaa
Sove saa trygge;
Vi vil ei forstyrre dem.
Ja, lad os gaae!
Fuglenes Lykke
Er som vor, en eensom Vraa.

Spaaqvinden.

Her I samles Alle, faure Piger!
Og i Klynger I omkring mig staae.
Jeg kan see hvad eders Øine siger.
Ikke sandt? I ønske, jeg skal spaae.
Hvad har du, min Pige, paa dit Hjerte?
Du derhenne sukker dybt og tungt.
Ak, jeg veed, at een og samme Smerte
Trykker Hjertet, medens det er ungt.

Der er En, din Tanke mon begjære.
Vær ham tro, det tjener eder bedst.
Giv ham Alt, men giv ham ei din Ære!
Hvis han beder, husk ham paa en Præst.
— Du er bleg, mit Barn, og mat dit Øie;
Beder mig med Taarer om at spaae.
Gjør din Dont! Ved Arbeid og ved Møie
Skal du, spaaer jeg, snart din Sundhed faae.

Kroget Træ maa gjøres rankt itide;
Der maa Regn, før Skoven skyder Løv;
Kniven, der er sløv, kan ikke bide:
Vil du frem, saa længe du er sløv?
I sin Ungdoms-Tid man Alting nemmer.
Det er svært, du siger; prøv derpaa!
Pigebarnet med de dovne Lemmer,
Hende tør jeg ingen Frier spaae.

Er en Steen for tung, saa lad den ligge!
Er din Kjæreste for stor derpaa,
Lyd mit Raad, mit Barn, og tag ham ikke!
Thi jeg tør dig ingen Lykke spaae.
Er du venlig, vil du nok behage.
Er du munter, kommer Lykken ned.
Er du stræbsom, faaer du gode Dage;
Thi du er din egen Lykkes Smed.

Mørke Dage vexler om med blide.
See til Himlen; der er Skyer paa.
Let som over Himmelen de glide,
Skal din Kummer svinde, tør jeg spaae.
Tvivl kun ei! Man Intet kan forsværge.
Hold dig tapper, Barn, og stoel paa Gud!
Viid, med Taalmod kan du flytte Bjerge,
Og med Haabet tømme Havet ud.

Er du let, saa løber du fra Sorgen.
Er du tung, indhenter den dig tidt.
Var du rig, du gifted' dig imorgen.
Er du klog, betænker du dig lidt.
Er du flink, du passer din Bestilling.
Er du flygtig, gjør du sagtens Blæst.
Har du Lyst, saa giv mig et Par Skilling.
Jeg har spaaet dig, som jeg kunde bedst.

Drikkeviser.

I.

Ved Julefesten i Studenter-Foreningen 1832.

Mel. Der var engang en tapper Mand.

O Venner! I, hvis tætte Rad
Var her forsamlet aarlig,
Og trofast aad Værtindens Mad,
Om den var nok saa daarlig.
I, som forstaae Jer bedre paa
At drikke end at æde:
Gud give, det Jer vel maa gaae
Med alskens Fryd og Glæde!

Vel ligger mangt et Ord til Jer
Paa Hjertet mig alt længe;
Dog ønsker jeg, at eet især
I Eder dybt maa trænge.
Har Hver blandt Jer betænkt det vel
Ved Perlens Glands i Vinen,
At i December skal vor Gjæld
Betales i Terminen?

Forfærdes ei, I gode Mænd!
Jeg mener ikke Gjælden
I Rigsbanktegn til Den og Den:
Den trives jo ved Ælden.
Nei, hvis I med min Sangs Compas
En lille Stund vil fare
— Men tømmer først det fyldte Glas —
Saa skal jeg for mig klare.

— Ak, det er tungt, men det er sandt:
Der er en Magt, der stækker
Vor Glædes Vinger midt iblandt
De festligsmykte Rækker.
For lutter lumpen Bryderie,
For al den Nød, vi lide,
Maa Livets Lyst og Poesie
Tidt sættes plat tilside.

Ja, det er sandt, skjøndt det er tungt:
Vi altfor tidt forsømme,
Imens vort Bryst endnu er ungt,
At sværme sødt og drømme.
Ja, selv at synge høit i Chor,
Det gjør vi stundom ikke;
Og — denne Synd især er stor —
Vi glemme tidt at drikke.

See, det er derfor, har jeg meent,
At man i Stats-Maskinen
Fik Julens glade Fest foreent
Med Halen af Terminen.
Den Glædes Sum, vi har forsømt
Til Glædens Gud at yde
— Den være sand, den være drømt —
Skal Julens Fest ham byde.

Saa være Glæden da vort Bud!
Iaften Ingen mugne!
Iaften Munterhed vor Gud!
Iaften Alle drukne!
Hurra! ja I forstaae mig vel!
Jeg er jo blandt Studenter!
Iaften al vor Glædes Gjæld
Betales skal med Renter!

II.

Reisen til Viinlandene.

Mel. Im Wald und auf der Haide.

Vort Dagværk er til Ende.
Som frie og muntre Svende
Vi samles om vort Bord; :,:
Forfriske Sindet atter
Ved Tale, Skjemt og Latter,
Og synge høit i Chor. :,:

Chor.

:,: Halleh, hallo, halleh, hallo!
Paa Arbeid følge Ro! :,:

Langt over dunkle Vande
Mod Syden ligge Lande;
Paa Bjerget Ranker groe. :,:
O, Den der havde Vinger!
Derhen, derhen os bringer!
Der er det godt at boe! :,:

Chor.

:,: Halleh, hallo, halleh, hallo!
Der er det godt at boe! :,:

Nei, Vinger har vi ikke;
Men vi har Lyst at drikke,
Og Vinger har vor Lyst! :,:
Med den vi fare vide!
Med den mod Sønderlide
Vi kapre Vinens Høst. :,:

Chor.

:,: Halleh, hallo, halleh, hallo!
Derhen hvor Ranker groe! :,:

Ja, hen til Sydens Ranke!
Vort Fartøi er vor Tanke;
Vort Seil vor Phantasie! :,:
Endskjøndt vi sidde stille,
Vi langveis fare ville,
Som Himlens Fugle frie. :,:

Chor.

:,: Halleh, hallo, halleh, hallo!
Vi seile og vi roe! :,:

Til Frankrig først vi drage,
Og komme saa tilbage
Med Vinen fra Bordeaux. :,:
Med den vi lægge Grunden;
Thi den er god paa Bunden.
Ei sandt? det veed vi jo?

Chor.

:,: Halleh, hallo, halleh, hallo!
Vi er nu i Bordeaux! :,:

Vi seile nedad Rhinen;
Der voxer gratis Vinen,
Ifald man Folk kan troe. :,:
Og Fanden skulde spart'en,
Da nu vi er paa Farten;
Her drikker Hver for To! :,:

Chor.

:,: Halleh, hallo, halleh, hallo!
Her drikker Hver for To! :,:

Saa paa de sølvblaae Vande
Ved Portugal vi lande
Og tage Ladning med. :,:
Vi Reisen nu forcere
Til Høiden af Madeira,
Og saa afsted! afsted! :,:

Chor.

:,: Halleh, hallo, halleh, hallo!
Vi seile og vi roe! :,:

Thi Frankrig atter vinker;
Dens gyldne Drue blinker;
Der er det godt at boe! :,:
Fra Portugal og Spanien
Vi drage til Champagnen;
Her slaae vi os til Ro. :,:

Chor.

:,: Halleh, hallo, halleh, hallo!
Her slaae vi os til Ro! :,:

Naar nu vi hjemad skulle,
Saa er vi sagtens fulde,
Og komme knap herfra. :,:
Det gaaer! det kan ei feile!
Jeg mærker alt vi seile —
Vi seile rundt — hurra! :,:

Chor.

:,: Halleh, hallo, halleh, hallo!
Vi seile og vi roe! :,:

III.

Ligevægten.

Mel. Og kjøre Vand og kjøre Ved.

Vi sidde sammen som vi kan bedst,
Og Alle sidde for det Samme.
Foreningspunktet er vor muntre Fest;
Og Glædens Baal er Vinens Flamme.
De røde Roser og de Dine blaae,
De smukke Piger — ja, vi kan forstaae!
Helst, om vi faae
Den, vi attraae!
Saa er det Møien værdt at leve!

Og vi har Mad, ja! og Viin vi har,
Og Druens Blad om Glas og Flasker;
Og i vort Viinglas som i et Kar
Med begge Fødder Bacchus pladsker.
Vi discourere — Holla! Viin for mig!
Kom, lad mig klinke, Kjære, først med dig!
Klang, Bacchus' Skaal!
Klang, bredfuldt Maal!
— See saa! nu kan I discourere!

Hvad siger Russen? — Ak, tie med ham!
Han er os altfor stærk iaften.
Hvad siger Tyrken? — Gid han faae Skam!
Han taler ondt om Druesaften.
De røde Roser og de Vine blaae,
De smukke Pigebørn han holder paa —
Tyrken faae Skam!
Fanden ta'e ham!
Og siden plyndre vi Seraillet.

Ak! kjære Venner! det gaaer ei an!
Med Riger maa man handle vaerligt.
En Stat er Stat, og et Land er Land,
Er ogsaa Landet uforsvarligt.
Naar Staten staaer engang, saa skal den staae!
Det kaldes Ligevægten — drik derpaa!
Ligevægt, ja!
Hei, dikkeda!
Er Sjælen just i Politiken.

Og Ligevægten er ikke blot,
Som sagt, en Sjæl i Politiken;
Nei, kjære Brødre, det mærkes godt,
At den er Sjælen med i Drikken.
De røde Roser — passer paa! et Ord!
Her sidde mange Folk om dette Bord —
Ligevægt, ja!
Trallerallera!
Skal holde hele Folket sammen.

Ved Ligevægten bør vi forstaae,
At Alle lige meget veie;
At Alle lige godt kan staae og gaae,
Og Alle lige meget svaie.
Det er vor Skyldighed at drikke kjækt,
Indtil vi Alle have lige Vægt.
Mærk, Kammerat!
Her i vor Stat
Den lige Vægt gjør Ligevægten.

— Lad Vinen glide saa lifligt ned,
Og lad os drikke som vi pleie!
Med dette Glas gjør vi først Beskeed,
At man kan skjønne hvad vi veie.
Har Nogen Undervægt, saa passer paa!
Har Nogen Overvægt, vi skal ham naae!
Klang, Kammerat!
Drik for vor Stat!
Vort Selskabs Ligevægt florere!

IV.

Drikkevise for den ældre Stok.

Mel. Der var engang en tapper Mand.

Naar Mænd som vi er til Collas,
Med Føie Verden venter,
At ei vi standses ved vort Glas
Af Kunstens Elementer.
Den unge Mand er tidt forsømt,
Han præluderer længe,
Mens Flasken er til Bunden tømt
Imellem gamle Drenge.

Thi ei omsonst er Mandens Liv
Forsøgt ved Strid og Møie.
Og ei omsonst hans Ryg er stiv
Og ikke god at bøie.
Ak, mangen smidig Cavalleer
Maa under Bordet ligge —
For os kan Værten skjænke Meer;
Vi sige Tak, og drikke.

Vi ere Mænd saa jævnt tilaars,
Vil ingen Sjæl fornærme.
Men ei vi med vor første Vaars
Ustadighed kan sværme.
Vi sidde sindigt paa vor Plads,
Og for vor Dont at røgte.
Vi tømme mandig hver sit Glas,
En Ruus vi ikke frygte.

Og Mænd som vi, der i vort Kald
Ved Alvor ene styrkes,
Af unge Pigers Smiil ei skal
Vort Livs Bedrift formørkes.
Ak nei, et Smiil, en Fløiterøst,
Der os ved Bordet rammer,
Ei grumt formørke skal vort Bryst,
Men tænde det i Flammer.

Saa tøm dit Glas, og Vinens Gud
Skal løse let din Tunge,
Og herligt skal du paa hans Bud
Om Viin og Skjønhed sjunge.
Vor Manddoms Vas i Sangens Chor
Skal under Ly af Ranker
Sig hæve til en klar Tenor
Og til vor Ungdoms Tanker.

V.

Luftseiladsen

eller hvorledes Bivike og hans Venner gik tilveirs Natten mellem Fastelavn og Christianshavn.

Mel. Boer jeg paa den tamme Bred.

Rundt! rundt! Stuen løber rundt!
Midt i Dunster af Viin som blandt Skyer vi seile.
Staae! staae stille! her er grundt...
I mit Glas sig Lysene speile.
Plads! Afveien! saa gjør Plads!

Her er qvalmt — o Champagner, la rose! — her er snævert!
Rhinskviin! — Skjænker i mit Glas!
Thi min Siæl trænger høit til en Hævert.
— O Lyksalighed! Guder i Chor
Stige ned til den syndige Jord.
See, hvor Glasset vides ud,
For at rumme den straalende Gud.

Himmel! træffer mig et Lyn?
Er det dig, o Semeleus, du Smerternes Dulmer!
Alting zittrer for mit Syn,
Og mit Glas til en Luftballon svulmer.
Farver bryde sig derpaa,
Rødt og gult, som Champagner, la rose — hvad er dette?
See Ballonen... den vil gaae —
Gjør dig let! Vi gaae høit, er vi lette.
Fyldt den er, o med Viinstof=Gas,
Brændbar Luft paa Flasker og Glas —
Heia, heia, heia hop!
See, den stiger, den løfter os op!

Høit og høiere vi gaae —
Og en Stol er Gondol og gaaer med som Gondolen.
Jubler! Skyerne vi naae...
Alle Himle! jeg svingler paa Stolen!
Skyen hurtig skilles ad;
Der er Natten, den dybe, og Stjernerne klare.
Styrk os, Æther, med dit Bad,
Mens vi gjennem dig susende fare.
— Tag, o Jord, vort sidste Farvel!
Dette Suk for dit flygtige Held!
Ak, mit Hjerte banker ømt —
Denne Skaal for den Fryd, jeg har drømt!

Stjerner svæve hen i Dands,
Og Planeter gaae rundt om den Høiestes Throne.
Dyb og stille som vort Lands
Glimrer hisset den nordlige Krone.
Himlen aabnes med et Skrald!
Her er Paradis! Huris fra Himlene komme.
Frygt kun ikke! thi du skal
Blive salig, før Natten er omme.

— Sei, my boys! hvor Luften er fiin!
Fyld Ballunen! fyld den med Viin!
Skaal! til Paradis vi gaae —
Er det her? Nu skal jeg banke paa.

Vee mig! Paradis er der —
Hvilken Glands! hvilken Klang gjennem Ætherens
Suusning!
See, Ballonen stiger nær —
Og med den stiger høit vor Beruusning.
Føl kun! Luften er saa lind.
Stik din Snabel iveiret! Her lugter parnassisk.
Plads ved Porten! Vi skal ind!
Med en Ruus, og med en, der er classisk.
— Hold lidt paa mig... hvor er jeg nu? —
Under Bordet — holdt! hvor er du?
Midt i Paradis — trurr... rundt!
— — Var det mig eller dig, der fik ondt?

Min Lyra.

Min Lyra! det er vel paa Tid,
At snart vi skilles ad;
Thi Glædens Blomster i mit Haar
Er falmet Blad for Blad.

Kjærminderne, mig Eros gav,
Er uden Duft og Glands,
Og om min Tinding hænger slap
Lyæus' rige Krands.

Den søde Glut, jeg før besang,
Hun ældes nu som jeg;
Og jeg er kjed af Bægrets Lyd
Og Bacchantinders Leg.

— Saaledes talte jeg og greb
Min Lyra end engang;
Og end engang med smeltet Bryst
Jeg stemte den og sang.

Jeg sang min Ungdoms første Vaar,
Dens solbestraalte Dag,
Dens Aftenstjerner, der mig drog
Til et begeistret Lag.

Jeg sang igjen de Ord, der vildt
Ved Bacchanalet lød,
Naar under Jubel høit vort Chor
Mod Loftets Hvælving brød.

Og atter, ak som før, jeg sang
Med let Melancholie,
Naar jeg en Sommernat drog ud
Og sværmed' i det Frie —

Og drømte med den fjerne Sky,
Med Skoven langs vor Kyst,
Og Skov og Strand og Skyens Flugt
Sig gjentog i min Røst.

Min gyldne Ungdoms bedste Dag
Jeg sang bevæget blødt;
Jeg sang min Elsktes unge Smiil,
Saa smeltende, saa sødt.

Og mere fuldt og stærkt jeg slog
Accorden an dertil.
Hver enkelt, flygtig Glæde blev
Besjunget til mit Spil.

Og Savn og Lyst og Fryd og Vee
— Ak, Livets lange Drøm! —
Fra Lyrens spundne Strenge gled
I en Erindrings Strøm.

— O nei, min Lyra! brød jeg ud,
Forlad mig ei endnu!
Der er dog Ingen, der forstaaer
At trøste mig som du.

Naar Alt hvad her jeg kaldte mit
Har mig forladt engang,
Saa vil jeg leve Livet om
I en Erindrings=Sang.

Saa vil jeg digte som jeg kan
Om det Forsvundnes Lyst,
Og mane Glæden frem igjen
Ved mine Musers Bryst.

Hvad jeg har levet, sværmet, drømt,
Hvad jeg har grædt og liidt,
Ved dig, min Lyra, og min Sang
Det bliver atter mit.

Episke Digte.

Kongens Søn.

"Du grunder taus som om en Gaade
Betyngede dit Bryst.
Du seer til Stjernerne, som om du
Af dem forlangte Trøst.

Du gaaer i Skoven seent paa Natten,
Naar Maanen skinner klar,
Og stirrer op til den fordybet,
Som vented' du et Svar.

Hvis du har Sorg, hvis der er Noget,
Du ønsker høit var dit,
Og er det underlagt mit Scepter,
Min Søn, saa tael kun frit!"

O Fader, ned fra Himlen blinker
Hver Aften paa min Vei
To lyse Stjerner; — hvis du kan det,
Saa afslaae mig dem ei.

„Ak, elskte Søn, til Himlens Stjerner
Mit Scepter ikke naaer.
Alt Andet skal jeg hente til dig,
Saavidt jeg det formaaer.“

O Fader, i de sidste Nætter
Jeg saae i herlig Glands
Den fjerne Maane smile til mig
Igjennem Skyers Krands.

Og Skyerne som gyldne Lokker
Om Maanens Aasyn laae.
Ak, Fader, jeg maa gaae tilgrunde,
Hvis jeg den ei kan naae.

„Min Søn, du veed det, af mit Rige
Er Maanen ingen Part.
Forlang hvad jeg har Magt at give.
Jeg henter dig det snart.“

O Fader, hør da hvad mig fattes,
Og ynkes med min Nød!
Hver Aften har jeg mødt i Skoven
En Jomfru, ung og sød.

Som Stjerner hendes Øine lyste,
Da hun forbi mig reed,
Og hendes Aasyn — o, med Maanens
I Glands og Klarhed stred.

Og gyldne Lokker laae omkring det,
Som Skyen, let og fiin.
O Fader, jeg maa gaae tilgrunde,
Hvis hun ei bliver min.

Og hende har du Magt at give,
Hun hører til dit Land;
Thi hun er Datter af din Gartner.
Hold nu dit Ord som Mand.

— Den gamle Konge stod og lytted'
Til en saa selsom Bøn.
Han mæled' Intet, men begav sig
I Stilhed fra sin Søn.

I trende Døgn han ikke talte.
Saa tankefuld han gik.
Hans unge Søn med Angst i Hjertet
Hang ved hans tause Blik.

Men nu iaften er der Jubel
Og Dands i Kongens Gaard.
Den Gartner gifter bort sin Datter,
Og Kongens Søn hun faaer.

Den danske Soldat.

Efter et Sagn.

Slaget var endt. Paa den aabne Mark,
Der nylig gjenlød af Kampen,
Hørte man kun et Gisp, et Drøn,
Og en herreløs Hest's Trampen.

Aftenen sænkte sig, ei dens Ro;
Thi Krigens blodige Vildhed
Maled' endnu sine haarde Træk
I Nattens ustadige Stilhed.

En Sønderjyde fra Flensborg stod
Midt paa den vilde Slette.
Han holdt ved Tømmen sin Høvedsmands Hest.
Gud veed, de var' begge trætte.

Et godt Stykke Karl, en tapper Soldat,
Af et muntert, frimodigt Hjerte.
Plads for sig selv, og Ingen for nær,
Det var alt hvad hans. Hu begjærte.

Han kasted' Øiet paa Valpladsen hen,
Paa de Saarede, paa de Døde.
Mangen, der nys var faur og fiin,
Maatte jammerlig Livet forbløde.

„Jeg takker min Gud, jeg slap saa godt;
„Jeg seer, mig Lykken har føiet.
„Plaged' mig ei en ulidelig Tørst,
„Saa var jeg af Hjertet fornøiet."

Han saae omkring sig. „Havde jeg nu,
„Heden og Tørsten at lindre,
„Et eneste Kruus af vort Flensborger-Øl!
„— Men jeg faaer vel nøies med Mindre."

Han fik da tilsidst — Gud vide, hvordan —
En Flaske med Øl, men sukked':
„Svenskerens Øl er lovlig tyndt;
„Lad gaae! naar kun Tørsten er slukket."

Begjærlig satte han Flaskens Hals
Til Munden, lænet tilbage —
Da trængte med Eet til hans Øre hen
En Bøn og en vaandefuld Klage.

Han saae til Siden. En svensk Dragon,
Strakt hen i Sandet, han skued'.
Benet var ynkelig skudt ham fra —
Ved at see det Soldaten grued'.

„Giv mig en Drik at lædske min Tørst!"
Saa vaandede sig den Arme.
„Tag," raabte Soldaten, „tag det Alt!
„Her maa jo en Steen sig forbarme."

Og han bøiede sig til den Saarede ned,
Og holdt ham Flasken til Munden.
„Drik, Kammerat! det er vel dig undt.
„Hvor gaaer det? Smerter dig Vunden?

„Din Stakkel! du trækker kun tungt dit Veir;
„Kom, lad mig løsne din Trøie."
Men Svenskeren stirrer paa ham saa stivt,
Med et ondt, et hevngjerrigt Øie.

Og da han seer sin Fjende saa nær,
Da betager ham Had og Smerte,
Og han griber Pistolen og trykker løs
Mod Soldatens medlidende Hjerte.

Men Forsynet ynkedes mildt over ham,
Der ynktes ved Andres Qvide;
Og Synderjyden stod holden og heel,
Og Kuglen gled bort fra hans Side.

Den ærlige Svend forbløffet foer op:
„Din Kjæltring! Du vil mig forraske?"
Men, da han nu mærked', han var i Behold,
Saa greb han atter sin Flaske.

Og han stilled' sig rolig hen paa sin Post,
Og læned' sig op til Hesten,
Tømte saa Flasken til Hælvten ud
Og rakte Svenskeren Resten.

Han bøied' sig atter og loe saa smaat:
„Det skal være din Straf, at vi dele.
„Havde du holdt dig i Skindet smukt,
„Saa kunde du drikke det Hele."

— Det var den Hævn, han nøiedes med,
Efter hvad Sagnet os melder.
En Dannemands Hjerte slaaer dobbelt frit,
Naar Krøniken Sligt fortæller.

Den danske Konge erfoer hiin Daad.
Soldaten han flux lod kalde,
Og glad tilmode, med kongelig Gunst,
Han talede høit for Alle:

„Dit Hjerte, min Søn, er adelig født;
„Til at adles det ikke trænger.
„Kun for at binde dig end mere fast,
„Guldkjeden jeg om dig hænger.

„Og til Erindring, at nys din Hu
„For Medynk og Høimod stod aaben,
„Du bære herefter adeligt Skjold,
„Med en halvfuld Flaske til Vaaben!"

— Saa lyder Sagnet. I Flensborg By
Soldatens Afkom mon være,
Og holder den simple, trofaste Svend,
Deres Stamfader, høit i Ære.

Fregatten Ørnens Brand.

Med svag, men gunstig Vind, for fulde Seil
Gled paa Atlanterhavets Speil
Fregatten Ørnen henad Bølgeskummet.
Mens brusende dens Kjøl i Søen skjar,
Og Luften Seilene som Vinger bar,
Den svæved' majestetisk gjennem Rummet.

Det var om Natten; Havet dæmred' tyst;
De lette Bølger slumred' paa dets Bryst,
Og Seilet fyldtes svagt af Luftens Aande.
Nær Skibet saaes et hvidt og glandsfuldt Skum;
Langt ude lød et selsomt Brum,
Et Hviin, som jamred' Havet sig i Vaande.

Paa Dækket var det stille. Af og til
Man hørte Rattets Knagen, Linens Spil,
Og Trin af Vagterne paa Batteriet —
Da En af Skibets Mandskab steg
Fra Lasten op med Angst og Hast og skreg:
Brand! der er Ild i Archeliet!

Og bag ham, hastig som han selv,
Sig vælted' Røgen, voldsom lig en Elv,
I tykke Strømninger og fyldte Dækket.
Og ud af Røgen Luerne sig rev
Som smaa og korte Lyn, hvis Bytte blev
Raaseilene, der nederst rækked'.

Fra Banjerdækkets Porte Flammer skjød,
Der over Røstet hvislende sig brød
Og snoede sig langsmed Skibets Vanter.
Det brede Mers=Seil og Fregattens Fok
Gik op i Luer som et flygtigt Fnok,
Og Ilden greb de høie Bram=Seils Kanter.

Det var et rædsomt Syn! Blandt Damp og Qvalm
Faldt lange Ræer ned som knækket Halm,
Og Ilden spilled' op ad Toug og Line;
Og midt i Røgens tætte, hvide Svøb
Man øined' dunkle Skikkelser, der løb
Med mørke Blik og med fortvivlet Mine.

Blandt Luers Knittren hørtes hæse Raab
Og Skrig om Vand, skjøndt synligt uden Haab;
Og ærligt stræbte Skibets flinke Drenge.
Forgjæves kun! I Nattens Skjød
Fregatten havde baaret paa sin Død,
Og Ilden dybt i Lasten ulmet længe.

„Giv op Mesanen, Manne! Agter ud!"
Saaledes klang det — frugtesløse Bud!
For seent mod de fordærvelige Magter!
Thi fra den hele Reisning styrted' ned
De brændte Seil og Tougværk, og en heed,
Usalig Damp bedækte Skibet agter.

Da mærked' Alle, nu var Nøden stor.
Fregatten lystrer ikke meer sit Roer,
Den svaier af og dukker ned og hæves.
Og pludselig forkynder En med Skræk:
Vi synke! Skibet har en Læk!
Barkassen ud!" — Men ak, det var forgjæves!

Thi mens Fregatten, Undergangen nær,
Langt over Havet kasted' lyst et Skjær,
Lig Ætnasvælgets høie Fakkel;
Mens hist og her og af sig selv en ladt
Kanon gik af, og drøned' mat
Som Nødskud for den brændende Fregat,
Sank Skroget langsomt ned med Toug og Takkel.

Da blev det stille. Paa den klare Brand
Det dybe Mørke fulgte. Skum og Vand
Slog op omkring den stolte Orlogsmand,
Og Søen brusede med vilde Toner.
Kun Vimplen, Skibet trofast til dets Grav,
En Kjende svæved' paa det øde Hav,
Og sank, mens fjerne Kyst en Gjenlyd gav
Af Drønet af de synkende Kanoner.

— Af Ørnens Mandskab kom kun trende Mand,
Og af det stolte Skib en Baad iland,
Og Levninger af svedne, slukte Brande.
Men Røgen høit paa Nattehimlens Blaa,
I dunkle Grupper sanket, længe saae
Lig melancholske Skyer paa
Fregattens Grav, de tause, mørke Vande.

Gefion og Gylfe.

I.

Hun stod i Gylfes Haller
Med høie Miner,
Og qvad, mens Kongen henrykt
Lytted' derpaa.

„O Gefion, Asers Afkom!"
— Saa talte Kongen —
„Med rige Gaver kom du
Hen til min Hal.

Med Sangens rige Gaver
Du kom til Gylfe,
Og med din Harpes klare,
Hellige Klang.

Hvad giver Gylfe Konning
Til dig som Gjengjæld?
En Ring af Guld hiint røde
Rækker han dig."

Og Gefion greb i Harpen
Med muntert Hjerte:
„En Ring af Guld hiint røde
Raader jeg selv.

Med Land og Jord, o Gylfe!
Min Sang du lønne!
Med Øxne stærke lad mig
Pløie det fra."

Og Gylfe gik fra Høisal
Med Hofmænd gode,
Og undred', der han skued'
Øxnenes Gang.

Fra Ploven trængte Jernet
Til Jordens Midtpunkt.
En bred og bundløs Fure
Viste dets Vei.

Fra dybe Kilder Vandet
Foer ind i Furen,
Hvor som et blaaligt Belte
Voverne gik.

Og Stykket, der var pløiet
Fra Gylfes Rige,
Trak Ørnene med Vælde
Langt over Land —

Og skjød det ud i Søen,
Hvor nu det ligger,
Af Guder rigt begavet,
Gesions Øe!

Men Gesion stod paa Øen
Med høie Miner,
Med Sang i Skyen bød hun
Drotten Farvel.

II.

Hun stod paa Dens vundne Kyst
Og læned' sig til Ploven:
„O Gylfe Konge! hør min Røst!“
Saa qvad hun over Voven.
Saa qvad hun over Voven for Kongen.

„Vel har jeg pløiet fra dit Land
Et rigt og kostbart Stykke,
Og skilt fra dig ved dyben Strand
Min Æt, der her skal bygge.
Saa qvad hun over Voven for Kongen.

Men Strømmen, der i Sundet gaaer,
Skal atter os forbinde.
Thi over den en Bro jeg slaaer,
Der aldrig skal forsvinde.

En Bro, der faaer et evigt Ry,
Dens Bue bredt sig lægger,
Og bygges altid op paany —
En Bro af stærke Snekker.

Paa denne Bro, der bærer godt,
Skal fare glade Gjæster,
Og ved dens Hjælp, o Gylfe Drot!
Vort Forbund jeg befæster."

Hun taug og stirred' for sig ned
Og læned' sig til Ploven,
Og atter fra den vundne Bred
Saa qvad hun over Voven.

„O Gylfe! sære Fremtids Kaar
Staae klare mig for Øiet.
Erfar, hvad jeg om Landet spaaer,
Jeg nys fra dig har pløiet.

At dette Øland er en Part
Af Sverrigs tappre Rige,
Det skal i Tiden kjendes klart
I Tvekamp og i Krige.

Men mærk min Spaadom: ofte skal
I Kamp vort Forbund løses,
Og grumt og ved hinandens Fald
Vort Hjerteblod udøses.

Og dog, o Gylfe! — at engang
Min Øe fra dig er vundet,
Skal kjendes paa den stærke Trang,
Der lufter over Sundet.

En Trang, der dukker op igjen
Alt efter grimmest Fægtning,
Og drager atter Hjertet hen
Til Sundet, til sin Slægtning."

— Og Gefion taug, og hendes Sang
En Gjenlyd gav i Skoven,
Og sused' med prophetisk Klang
I Sundet over Voven.

Den suser end i Skov og Sø
Paa Sverrigs fjerne Strande.
Den klinger over Gefions Øe
Og over Nordens Lande.
Saa qvad hun over Voven for Kongen.

Ægirs Gjæstebud.

(Ved et Fest-Maaltid for Oehlenschläger paa hans 70de Fødselsdag. Et stort Malerie, forestillende Ægirs Gjæstebud, var ved denne Leilighed opstillet i Salen.)

I.

Chor.

Høit over Bifrost
Aserne droge,
Styred' til Danmarks
Blomstrende Kyst;
Hen til de dunkle,
Skyggende Skove,
Lokked' af Fuglens
Fløitende Røst.

Hist under Hlesey,
Bænked' i Ægirs
Gjæstmilde Haller,
Guderne sad; —
Glade ved Gildet,
Lige til Loke
Ægged' dem haardt med
Haan og med Had.

II.

Recitation.

Saaledes fortælles der i et af de ældste, nordiske Digte, der ere efterladte os: Ægir, Havets Behersker, hvis Throne er opreist under Hlesey i store, straalende Haller, havde Asaguderne til Gjæst hos sig, og beværtede dem kosteligt. Mad og Drikke blev baaret omkring i Guldkar, der skinnede saa stærkt, at Salen fik sin Lysning derfra. Kun een af Aserne var ikke indbuden, Loke Laufeyasøn. Men han kom selvbuden, og med ham var Gildets Glæde

forbi. Med hadske Ord, med Løgn og ond Eftertale, haanede han enkeltviis hele Forsamlingen. Først dengang Thor ankom — han havde været i Østerleden — standsede Loke sine Ords giftige Strøm, og blev snart nødt til at søge Frelse i Flugten. Siden blev han fangen og bunden til en Klippe. Gudinden Skade hang en Øgle over hans Hoved. Som han havde spyet sin Gift over Aserne, dryppede nu den sin Gift ned over hans Hoved. Men Sigyn, hans Hustru, stod hos ham og, som et skjønt Billede paa Troskab ved Siden af denne Gud for det Ustadige og Omskiftelige, holdt hun uafladeligt en Skaal over hans Hoved. Kun hver Gang den var fuld og hun maatte hælde Skaalen ud, traf Giften ham, og rystede ham saa stærkt, at Jorden gav sig derved i Jordskjælv. — Det er dette i Asagudernes Historie berømte Gjæstebud, der af kunsterfarne Mænd er fremstillet her paa Lærredet, — ikke for at give denne enkelte Begivenhed, men for paa en sindrig og billedlig Maade at drage Tanken hen til det Gudeliv, hvis Herlighed og Fald en Sanger blandt os i udødelige Qvad har besjunget.

III.

Chor.

Du, som har manet
Norden af Fjeldet,
Manet den op fra
Øe og fra Strand,
Skjalden at hilse
(Loptur er bunden) *
Atter har Aser
Gjæstet vort Land.

Grubleren Odin
Signer sin Sanger.
Frigga og Freia
Krandse dit Haar.
Hlorrida ** smiler,
Alt fra din Ungdom
Skjænkte han Skjalden
Herlige Kaar.

---

* Loptur ɔ: Loke.
** Hlorrida ɔ: Thor.

Tys, medens Bragur
Griber i Strengen,
Nærmer sig Ydun
Mildt med sin Skaal,
Rækker dig Æblet,
Lover dig Karskhed
Langt over Støvets
Vanlige Maal.

Sangrige Digter!
Nordens Forklarer!
Nordens og Sydens
Liflige Tolk!
End fra din Harpe
Strengene bæve
Længe for Nordens
Undrende Folk!

Ballade.

I Achelos sidder sorgfri
Michalistos i sin Gaard.
Han er munter, thi hans unge
Hustru ved hans Side staaer.
Nattens Dæmring alt sig nærmer;
Det bekymrer ham ei stort.
Ved et Bæger Viin han sværmer —
Da det banker paa hans Port.

Udenfor Kapidschi Baschi
Holder med en Flok tilhest.
„Hil dig!" siger Michalistos;
„Ædle Herre! vær min Gjæst."
— „Ei vi komme for at drikke" —
Bryder hiin med Strenghed ud;
„For at sværme kom jeg ikke.
Reis dig op, og hør mit Bud!

„Michalistos! du er domfældt,
Du, din Eiendom, din Viv!
I Divanet en Beslutning
Rettet er mod eders Liv."
— Michalistos' Hustru blegner;
Selv han smiler stolt derved.
Og der skydes, og han segner,
Og hans unge Hustru med.

Nu kan I dømme.

Paa Torvet, hvor Fontainen
Af Straaler dannes,
Der sad den smukke Rosa,
Der sad Johannes.

Johannes sagde: Hør mig,
Min unge Slægtning!
Jeg saae idag i Byen
En Dyrefægtning.

Der kjæmped' Tigre, Bjørne,
Saa godt de kunde,
Mod Ryttere, mod Fodfolk,
Mod glubske Hunde.

Og herlig var at skue
Det Mod, der vistes;
Og mangen Rytters Kjækhed
Med Vivat pristes.

Og ofte man beklapped'
En Tigers Vildhed,
Og lønnede med Tilraab
En Jagthunds Snildhed.

— Blandt alle Dyr, der kjæmped'
(Der var vist hundred!)
En ung og stor Løvinde
Blev meest beundret.

Den traadte majestetisk
Blandt Rytterskaren,
Og saae sig om i Kredsen,
Urørt af Faren.

De største Hunde holdt sig
Som skye til Siden,
Stak Halen ind og yttred'
Ei Lyst til Striden.

En prøved' man at true,
Og En at lokke.
Kun Een man fik til Kampen,
En engelsk Dogge.

Den sprang imod Løvinden,
Den vilde napp'en.
Men fik af den til Velkomst
Et Slag med Labben —

Et Slag, der henad Jorden
Den Stakkel kasted',
Mens flux til den som Lynet
Løvinden hasted' —

Og holdt den ned til Jorden,
Og beed dens Side,
Og drak de varme Strømme,
Der runde stride.

Du skulde seet det! Hunden,
Den gisped' stille.
Løvinden stirred' paa den
Med Øine vilde.

Fra alle Kanter lød der
En Medynks-Klage,
Men Ingen turde Dyret
Fra Hunden jage.

I hvert et Bryst man følte
Med Hundens Smerte.
Kun i Løvindens Bryst var
Det haarde Hjerte.

Den slikked sig imellem
Tilfreds om Munden,
Gik til og fra, og lugted'
Iblandt til Hunden.

Med Øiet brustent denne
Trak tungt sin Aande;
Løvinden mærked' neppe
Dens Nød og Vaande.

— Jeg faldt i Tanker, Rosa!
Har Medynks Stemme
Da, som man paastaaer, aldrig
Hos Dyret hjemme?

Og er det sandt, Naturen
Ei Skaansel kjender?
At blindt den raser, hvergang
Den Rædsler sender?

Ja, brød jeg ud, et Skybrud,
Og Lynets Flamme,
Og Stormens Gru kan Alle
Med Smerter ramme.

Naturens Elementer,
Der rastløs virke,
Paa deres Fart ei skaane
En hellig Kirke.

Og Stjernerne, der glimre,
Og Sol og Maane
Til vore Trængsler aldrig
Et Øie laane.

Det synes, som et Forsyn
Har ikkun villet
I Mennesket nedlægge
Sin Medynks Billed.

Kun han iblandt det Skabte
Et Vidne bærer,
At hist et Øie Medynk
Med Støvet nærer.

Kun vi, der selv saa ofte
Maae bittert stride,
Medlidende bevæges,
Naar Andre lide.

Og selv naar vi slaae Vunder,
Tændt' op af Vrede,
Vi med vor Hjælp og Bistand
Er let tilrede.

— Johannes vedblev: Rosa,
Min faure Frænde!
Lad mine Ord til Mildhed
Dit Hjerte vende!

Lad dette, for hvis Sandhed
Erfaring borger,
Bevæge dig til Medynk
Med mine Sorger.

Betænk, et Forsyn danned'
Til Medynks Gjemme
Dit unge Bryst, og agt paa
Din Elskers Stemme.

Ifald du ei min Længsel
Vil kjærligt møde,
Jeg snart mit Liv som Doggen
Maa grumt forbløde.

Vær mig da god, min Frænde!
Og laan mig Øre!
Et trofast Hjertes Tilbud
Du venligt høre!

— Den faure Rosa smiilte.
Sin Haand hun lagde
Paa Ungersvendens Skulder,
Idet hun sagde:

„Ja, Tak for alt det Smukke,
„Du har fortalt mig.
„Den Hund og den Løvinde
„Især gefalt mig.

„Men siig mig nu — hun vedblev —
„Hvor kan det være:
„Mit Aag med mine Spande
„Jeg knap kan bære.

„Hvad mener du, Johannes!
„Tag du det heller!
„Saa gaae vi sammen hjemad,
„Mens du fortæller.

„Fortæl mig kuns om Bjørne
„Og om Løvinder.
„Saa har jeg Nyt iaften,
„Naar Moster spinder."

Taalmodig tog han Aaget.
Saa gik de sammen.
Men kun med Møie dæmped'
Han Elskovs-Flammen.

Hun saae paa ham bestandig
Saa mildt og ærligt,
Og spurgte ham, om Aaget
Var ham besværligt.

Hun smilte, naar han talte,
Og ømt var Blikket;
Og yttred' han en Mening,
Hun altid nikked'.

Og da de kom til Hjemmet,
Hans Haand hun trykte,
Og med en Rosmaringreen
Hans Hat hun smykte.

Men ak! naar han som Beiler
Et Ord begyndte,
Hun i et andet Hjørne
Sig hurtig skyndte.

Og da han sagde: Rosa,
Du maa mig svare!
Saa loe og løb hun fra ham:
„Nei, Gud bevare!"

— Saaledes holdt hun stadig
Johannes fangen,
Og med sit Blik fortrylled'
Hun ham som Slangen.

Hun saae, hvordan han hented'
Saa dybt sin Aande;
Men, som det syntes, mærked'
Hun knap hans Vaande.

Naar med sit dunkle Øie
Hans Blik hun mødte,
Hun rolig saae, den Arme
Sit Liv forblødte.

Hun suged' af hans Hjerte
De varme Strømme,
Og gik saa til og fra ham.
— Nu kan I dømme!

Den natlige Gjæst.

„Iaften har vi det luunt og godt;
Her er saa velsignet stille.
Nu er' de Andre til Byen kjørt,
At høre den Fremmede spille.

Kom, lille Tante, og sæt dig ned,
Saa blødt og saa godt som du gider.
Og saa fortæl mig — du faaer ikke Fred —
Fortæl mig om forrige Tider."

— Fortælle! Hvad skal jeg fortælle, Barn? —
„Fortæl mig om Grevens derhenne."
— Om Grevens? Naa, Bryllupet dér blev holdt.
Ja, den Sag skulde jeg kjende.

Det Bryllup, ja Barn, det var en Gru!
Ak, Gud, naar jeg tænker tilbage,
Hvad der var en Jubel, og saa med Eet
Kun Jammer og Graad og Klage.

Brudgommen selv har jeg kjendt kun lidt.
Han stod ved de fyenske Dragoner.
Men man har sagt mig, han ret var slem
Mod Piger og unge Koner.

Men Bruden var et velsignet Barn,
Med Øine saa brune, saa milde,
Og saa et Hjertelav, Barn, saa fromt!
Kun var hun en Smule for stille.

Der blev da drukket og spiist, kan du troe,
Og udbragt Skaaler og sjunget;
Og ud paa Aftenen var der Bal,
Hvor Folk fik dandset og sprunget.

Den store Damastes-Sal, du veed,
Var hængt med nye Gardiner;
Og fra et Orchester i Salen klang
Trompeter og Violiner.

Og Vognene kom, og Vognene gik —
For al den Støi og den Rumlen!
— Saaledes det gik til den dybe Nat
Med lutter Dandsen og Tumlen.

Nu stod jeg just og talte med En,
En gammel Bekjendt fra Hjemmet,
Da begge Fløidøre let sprang op,
Og Tjeneren kom med en Fremmed.

Hans Dragt var simpel. Til Knæerne gik
En sort eller mørkebruun Frakke.
En Kniplings-Linning om Kraven faldt,
Og blottet var Hals og Nakke.

Saa var der en Smule Snorer syet
Om Haandledet, Bryst og Lommer.
Kort, han var klædt som den tydske Maler,
Der tegned' dig af i Sommer.

Det er som jeg seer ham. Hans Blik var stivt,
Og noget vildt desforuden.
Saa let som et Duun han gik, og bad
At forestilles for Bruden.

Men knap fik han talt, og knap var han kjendt,
Saa blev der Stilhed i Salen.
En holdt op med den bøhmiske Vals,
En standsede midt i Talen.

Man flokkedes sammen, man mumlede tyst:
„Det er Maleren — ham, Galanen.
Men han er jo død. Han styrted' sig ud
Paa Steenbroen over Altanen.

Hvor kommer han her i den sildige Nat?
See, hvor han er bleg og bedrøvet!
Han taler til Bruden; han ta'er hendes Haand.
Hun ryster som Espeløvet."

Men Barn! nu skulde du seet, den Gang
Han tog hendes Haand og talte!
Det gjøs i hende — og Skræk og Angst
I hendes Miner sig malte.

Og da nu Musiken begyndte paany,
Og Tegnet til Dands var givet,
Da sagde han: „Dands, min Skjønne, med mig!"
Og tog hende fast om Livet.

„Kom, dands med mig til dit Brudegemak!"
— Fra Haaret han løsrev Krandsen —
„Dands med mig til den evige Nat!"
— Saa svang de dem rundt i Dandsen.

Ak Barn, det var en Jammer at see!
En Steen sig maatte forbarme.
Med lukkede Øine hun laae ved hans Bryst,
Og gispede mat i hans Arme.

Da gav hun et Skrig. Jeg stod just nær,
Saae hende faae ondt og besvime,
Og da jeg kom til, da var hun død,
Steendød fra den samme Time.

— Der har du Historien. Folk fik travlt;
Man har forvansket det Hele.
Som jeg fortæller det, er det skeet
I alle Maader og Dele.

— „Men siig mig, Tante, hvad blev der af ham
Med Frakken og Kniplings-Kraven?"
— Ja, han var forsvundet, begriber du nok.
Han var jo død og begraven.

„Begraven? Var han da rigtig død?
Hvordan kunde han saa dandse?"
— Aa, Mille, med dig man har sin Nød.
Du lærer aldrig at sandse.

Død var han, det veed jeg. Folk har seet,
Dengang han til Jorden bares.
Man kan jo sagtens fortælle Sligt;
Men troe derpaa — Gud bevares!

Antonie.

Hun sad saa eensom i sin Stue
Og folded' sine Hænder smaa.
Hun sagde: „O, jeg kunde gaae
For ham igjennem Ild og Lue.
Hvis han var fattig, hvis han kom
Med Bøn i sin forladte Stilling,
Jeg gav ham hvad han bad mig om,
Jeg gav ham glad min sidste Skilling."

Ak, stakkels Barn! da vel han traadte
Med Bønner og med Taarer ind,
Og Rødmen paa din fine Kind
Dit unge Hjertes Slag forraadte,
Hvad da han bad dig om, var ei,
At gaae igjennem Ild og Lue.
Han førte dig en banet Vei,
Men en, hvor værre Farer true.

Og mindst af Alting han begjærte
Af dig din Armods sidste Skjærv.
Ak, til dit unge Livs Fordærv
Deslige Tanker mindst han nærte.
Han kom, en fiin og fager Svend,
Han bad som fine Svende pleie.
Og dog — hvad du for ham gav hen,
Var meget Meer end alt dit Eie.

Kjedelflikkeren.

Der leved' i en By engang
Skraas over for hinanden Tvende.
Den Enes Lod var jevnlig Trang,
Den Andens Rigdom uden Ende.
Den Ene regnet blev til dem,
Hvis Velstand i Contanter stikker.
Den Anden hjalp saa smaat sig frem;
Den Stakkel var kun Kjedelflikker.

Men denne Kjedelflikkers Lod
Var ei af dem, man skal foragte.
Vel bliver Armods mindste Braad
Let til et Spyd, man ei kan magte.
Men vor Johan — det var hans Navn —
Forstod med Fattigdom at kjæmpe,
Forstod at bære mangt et Savn
Og Tæring efter Næring lempe.

Derhos han var en lystig Svend,
Der ei gad gaae omkring og jamre.
Fra Morgen og til Aften hen
Man hørte ham paa Kjedler hamre.
Han stræbte flinkt, gik ei og drev,
Paa Kro og Kippe han ei føited';
Han munter ved sit Arbeid blev,
Og sang imellem eller fløited'.

Ja, han var munter! Slig en Svend
Jeg fremfor Alle høilig priser.
Af Sang især han var en Ven,
Og han var rig paa smukke Viser.
Selv Violinen gned han lidt;
Hver Helligdag den ham forkorted',
Og ved dens Klang han glemte tidt,
At det paa mange Ting ham skorted'.

Saaledes fra den lyse Dag
Og til den dunkle Aftens Ende,
Paa Sang og Klang og Hamrens Slag
Hans lave Huus var let at kjende.
Men denne Tummel, denne Støi
Var fælt besværlig for den Rige,
Hvis Vaaning med sin bedste Fløi
Skraas over for man saae at stige.

Den stakkels Mand, der var saa rig
Som Keiseren, maaskee som Paven,
Var i Tilfredshed ikke lig
Med vor Johan — thi han var gnaven.
Læg Mærke vel til dette Ord!
Der er en Orm deri, en lille,
Men en, der os paa denne Jord
Vor Lykke daglig kan forspilde.

Ja, han var gnaven! Slig en Svend
Jeg altid hadet har som Pesten.
Han ærgrede sig Livet hen,
Til Byrde for sig selv og Næsten.
Han brummed', naar en Dør gik i,
Og naar man talte høit, han mukked',
Han laae med Folk i Skjænderie,
Naar nær ved ham et Barn blev vugget.

Nu, denne Rige havde kjøbt
Et Huus, der just blev repareret.
Det skinnede som det var støbt,
Og Intet i dets Pragt manquered'.
Men da han nu den første Dag
Betragter Alt, der var istandsat,
Han hører Sang og Hamrens Slag,
Seer ud, og raaber: „Det var bandsat!"

„En Kjedelslikker skraas for mig!
Hvad kan saa dette Huus mig nytte!
Med Støi man skulde plage sig?
Med Sang? — Nei, ham skal Fanden flytte!
Lad En gaae over! Hent ham strax!
Jeg tænker, jeg forstaaer at snakke
Et Ord med Folk af dette Slags.
Endnu idag han skal sig pakke!"

Johan kom ind. Han skrabed' ud,
Han bukkede saa godt han kunde,
Og sagde: Herren har sendt Bud;
I vil mig nok lidt Næring unde.
„Nei — svarede den Rige kort —
Hans Støi og Skrig er mig iveien.
Han fra mit Huus skal flytte bort.
Men skynd sig — jeg betaler Leien."

Jeg flytte? — brød forundret ud
Johan og stirred' paa den Rige.
„Som jeg har sagt, og gaae med Gud!"
— Nei, kjære Herre, lad Jer sige.
I dette Huus der er jeg født.
Det har jeg arvet fra min Fader.
Og naar jeg ikke haardt er nødt,
Jeg heller ei mit Huus forlader.

„Godt — svarede den Rige flux —
Jeg vil ei tage det saa nøie.
Skjøndt hvad han siger der, er Jux,
Skal han dog see, jeg kan mig føie.
Bliv i det Hundehul, ifald
Han vil det da, men hold sig stille!
Paa Kjedler han ei hamre skal,
Han skal ei synge, skal ei spille."

Ei hamre? — raabte høit Johan —
Ih nei! Hvoraf skal jeg da leve?
„Ei! — gav til Svar den rige Mand —
Han leve skal, og som en Greve.
Her har han Penge, meer end nok.
Kom og hold hid sin store Næve!
Her er Ducater, et Par Skok,
Og vil han fleer, saa kan han kræve."

Den, der blev glad, det var Johan.
Guds Død, Ducater! det kan batte!
Nu var han jo en holden Mand!
Knap kan han selv sin Lykke fatte.
„Top, jeg skal føie mig i Alt,
I al min Gjøren og min Laden!"
Og til sit Hjem, saa nær han faldt,
Han løb i Fiirspring over Gaden.

Her først han lukker godt sin Dør,
Og breder ud paa Bordet Skatten.
Og hvad han ikke jubled' før,
Han jubler nu, og svinger Hatten.
Og høit og i en kraftig Sang
Hans Lyst og Overmod fornye sig —
Da fra hans Gjenboes Vindve klang
En Stemme: „Slubbert, kan han dye sig?"

Av, det var galt! den dumme Sang!
Det var den Gamle, han har hørt mig.
Men — svor han — det var sidste Gang!
Jeg troer, den Onde har forført mig.
Og for at trøste sig, han tog
Sin Skat og tallte den saa længe,
Indtil han Grillerne forjog
Og — faldt i Søvn hos sine Penge.

Den næste Dag var Søndag. Let
Han sprang af Seng, sin Skat at skue.
Og da han havde seet sig mæt,
Han greb til Violin og Bue.
Og spillede med Tak til Gud
Hvad først hans fromme Sind indskjød ham —
Da fra hans Gjenbo kom et Bud,
Der glatvæk Violin forbød ham.

Han lagde da Violen hen,
Lidt traurig. Tidt han havde prøvet
Dens milde Trøst; den var hans Ven,
Naar han var munter og bedrøvet.
Og selv han skulde troløs nu
Til evig Taushed den fordømme!
Han blev forstemt og mod i Hu
Og stod og grubled' som i Drømme.

Saaledes gik det Dag for Dag:
Naar blot han fløited' lidt med Munden,
Og slog med Hammeren et Slag,
Og nynned' lidt i Aftenstunden,
Ved al hans vante Tidsfordriv,
I al hans Gjøren og hans Laden,
Forbittret blev den Armes Liv
Ved dette Raab: Hold Fred i Gaden!

Og Frygt for Tyve kom nu til.
Hvad, om en Gavtyv stjal ham Skatten?
Den Tanke fast ham gjorde vild
Og jog ham af hans Seng om Natten.
— Det holdt ei ud den stakkels Svend.
En Dag han sad og grubled' længe,
Gik saa med rask Beslutning hen
Og skrabed' sammen sine Penge.

Og traadte hos sin Gjenbo ind,
Og, ubekymret for hans Brummen,
Han med et let, fornøiet Sind
Bad ham beholde hele Summen.
„Nei, tag den! Herren kan mig troe,
„Jeg har ei ædt, jeg har ei drukket,
„Mig denne Sum lod aldrig Ro,
„Og aldrig fik jeg Øiet lukket.

„Med Guld I bandt min glade Røst,
„Med Guld I fik mig til at drive.
„Men al min Tid var Sang min Lyst,
„Og Arbeid har mig holdt i Live.
„Nei, jeg maa synge høit i Sky,
„Og jeg maa gnide paa min Fedel,*
„Maa stræbe for mit Brød paany,
„Og hamre lystig paa min Kjedel."

---

* Fedel ɔ: Violin, paa Islandsk fidla, forekommer oftere i vore gamle Folkesange.

En lille Fortælling.

Fremsagt første Gang paa det kgl. Theater af Hr. Rosenkilde den 27de Mai 1832.

Den Kunst, at døe, naar Død og Doctor kalde,
Man skulde troe, var neppe noget svært;
Den øves ud med Færdighed af Alle,
Og er en Kunst, der aldrig bliver lært.
Det er et Spring, et Slags Saltomortale,
Der springes bedst, naar vore Kræfter dale;
Et Spring, som mangen Krøbling sprang
Saa sikkert som den salige Paran.*
Thi alle Dødelige have
Til denne store Kunst en medfødt Gave.

Men den, jeg synes, nok saa lette Kunst,
At skille selvopfordret sig ved Livet,
Den kræver et Talent, der ei blev Alle givet;
Og Mangens Haand forsøgte det omsonst.

* Paran, en i sin Tid berømt Linedandser.

— Saavidt min Indgang, og jeg iler til
Den stakkels Bondekarl, om hvem jeg vil
Fortælle Dem en Anecdot. Han hed
Niels Andersen, fra Fyen, saavidt jeg veed.
Han var af kort Begreb, et sælle Skrog;
Men da han ofte tav og loe saa smøret
Og gjerne svared' tvær, saa troede man dog,
Han havde det igrunden tykt bag Øret.
Forresten var han sær og egen
Og let forknyt, naar Noget var iveien.
— Han havde længe gaaet omkring i Taaget
Og øiensynlig grublet over Noget.
En Dag omsider, da han sad og drak
Med Byens Folk i Kroen, tog han Ordet,
Idet han reiste sig fra Bordet,
Og sagde Hver især saa mange Tak
For deres Kammeratskab: „Jeg vil drikke
En Pægl med Jer, for siden kan jeg ikke.
Iaften skilles jeg fra Jer." — „Hvorhen?"
Man spurgte ham. Han svared dem igjen:
„Jeg vil ta'e Livet af mig." — Da man loe,
Saa vedblev han med uforstyrret Ro:
„Ja, lee kun I! Jeg har engang den Tro,
At det gaaer mig som hele min Familie.
Hver Anden af dem har jo hængt sig. Jeg,
Det veed jeg godt, skal gaae den samme Vei,

Om ogsaa det er mod min Villie.
Naa, Godtfolk, gi'er mig sidstegang en Taar,
Og drikker paa min Sundhed, før jeg gaaer."
— Med disse Ord gik Niels sin Vei. De Andre,
Der troede, Karlen skjemted', lod ham vandre.

Det kunde synes sært, at Niels
Med slig Uboielighed tænkte,
Det var et Arvegods, naar han sig hængte;
Og dog er sligt begribeligt tildeels.
I een Familie gaaer Rang og Titel
Og Uniform i Arv; det seer man tidt.
I een gaaer Nød og Jammer og en Kittel
I Arv — det bliver heller ei bestridt.
I een, jeg mener da — og hvorfor ikke? —
Gaaer som i Arv fra Søn til Søn en — Strikke.

Men for igjen at komme til vor Helt,
Han gik i Skoven ud, betænkte sig ei længe,
Men sagde blot Farvel til Mark og Skov og Vænge
Og Himlens aftendunkle Telt,
Og — hængte sig.

En Timestid og mere
Var gaaet, da kom en Huusmand, der heed Hans,
I Skoven ind, just ei for at spadsere

Og høre Nattergalen trimulere;
Det var hans Agt, saasnart han saae sin Kands,
At lette Træerne for nogle Grene,
De ellers maatte bære paa alene.
Hans Øiemed
I Korthed var, at stjæle Ved.
Han saae sig om
Til alle Sider først, om Nogen kom;
Og hæved' derpaa Øren for at skille
Fra Skovens største Bøg en mægtig Green —
Da klang det: Hans, lad vær'! — og atter blev det
stille . . . .
Af Skræk han næsten blev til Steen.
Hans første Tanke var, han vilde
Til Flugten bruge sine Been;
Men ak! han fandt, at det var lidt for silde.
En kraftfuld Haand — det overløb ham koldt —
Ham ovenfra i Kraven holdt;
Og atter skreeg det: „Hvis du ikke smider
Din Øre, skal jeg ruske dine Sider."
Han smed den, stønned' høit, og spurgte: „Hvem
Er du, der holder paa mig saa gefærlig?"
— „See paa mig," svared' det, „brug dine Fem!"
Han saae og skreg: „Nei, jeg er aldrig ærlig —
Det er jo Niels, jeg tigger om Qvarteer.
Hvad sidder du i Træet for? Du leder

Nok efter Fuglereder."
— „Nei, jeg har bare hængt mig, som du seer."
„Har hængt dig? og kan snakke?
Og tage fat saa hardt i Godtfolks Nakke?
Hvordan har du dig hængt?" — „Om Livet." — „Naa!
Ja, saa kan jeg forstaae!
Hør, veed du hvad, Niels Andersen! at hænge
I Træet der, det duer ikke længe.
Stig du kun ned og hjælp mig med
At faae lidt Brænde og lidt Qvas afsted;
Saa drikker vi en Pægl for mine Penge."

Niels Andersen var, sandt at sige, kjed
Af denne Dinglen i et Toug i Træet;
Han havde ondt i Siden og i Knæet,
Og kort og godt — vor Helt steg ned
Og hjalp den Anden med at stjæle Ved.

Da det var gjort, saa gik de begge
Ad Hjemmet til med deres Brændesække.

Den næste Dag, da Hans igjen
I Kroen stødte sammen med sin Ven,
Saa sa'e han: „Hør nu, Niels! du maa
Forklare mig en Ting, jeg speculerer paa.
Det faldt mig ind, da jeg igaar gik fra dig,

Hvorfor du hængte dig i Træet op
Med Touget bundet midt omkring din Krop.
For nærenstid du vil ta'e Livet a' dig,
Saa synes jeg dog allenfals,
Du skulde slaae et Reeb omkring din Hals."
„Saa?" svared' Niels ham, reisende sig tvær;
„Saa kunde jeg jo ikke faae mit Veir."

Gjenboen.

„Dorothea! Dorothea!
See ei over til vor Gjenbo!
Hold dit Öie til dit Syetøi;
Det er bedst for ham og dig."

Til vor Gjenbo! Søde Tante!
Bryder jeg mig om vor Gjenbo?
I hans Vindve staaer en Cactus;
Tankeløs jeg saae paa den.

„Tankeløs det duer sjelden;
Tankeløs er tæt ved Taarer.
Troer du ikke, jeg har mærket,
At du nikker til ham tidt?"

Nikker til vor Gjenbo? Tante!
Hans Værtinde, Madam Clausen,
Hilser undertiden over.
Naar hun nikker, nikker jeg.

— „Fløi der Noget ind ad Vindvet?“ —
Ja, en Sommerfugl, en lille,
Af de nydelige hvide.
See, der fløi den ud igjen.

— „Hvad er det, mit Barn, du læser?“ —
Det er nogle Vers af Winther,
En har skrevet paa mit Mønster.
Hør kun, Tante! hør, hvor smukt!

„Du, hvis Mildhed tænder Luer,
„Du, hvis Taushed dem forbyder,
„Mine tause Taarer bede
„Dig om Hjerte, Haand og Tro.

„Hvis med Afslag du mig truer,
„Hvis min Omhed du forskyder,
„Viid, da dræber mig din Vrede.“
Er det ikke smukt? — „Aa jo.“

— „Hvad er det, mit Barn, du skriver?“ —
Hvad jeg skriver? Aa, jeg navner
Kammerraadens fine Lintøi
Med en Smule chemisk Blæk.

— „Godt, men husk, at han har bed't os
Om et Hjerte rundt om Navnet.“
Ja, jeg holder just ved Hjertet.
— „Hvad var det, du kasted' ud?“ —

Kasted' ud? Af Vindvet, Tante?
— „Ja, det fløi jo ned paa Gaden.“
Ned paa Gaden? ... Ak, det banker —
Skal jeg høre, hvem det er?

... Tante! søde, kjære Tante!
Der er En — jeg troer, vor Gjenbo.
Han vil tale med dig, troer jeg.
Tør han komme ... „Ja bevars!“

„Træd kun indenfor, Hr. Gjenbo.
Hent os Stole, Dorothea!
Dorothea! kan du sandse?
Skal vor kjære Gjenbo staae?

Hvad kan jeg, en stakkels Enke,
Og min Søsterdatter takke
For den altfor store Lykke,
At vi see Dem i vort Huus?"

— O, min Frue! min er Lykken!
Min, og altfor stor er Lykken!
Dette vil De selv bekjende,
Naar De veed, hvorfor jeg kom.

Dorothea, Deres unge,
Elskelige Søsterdatter,
Alt i lang Tid har behersket
Mine Tanker Dag og Nat.

Hendes Ungdom, hendes Skjønhed,
Hendes bly, beskedne Sæder,
Med Forstillelse, med Falskhed
Ubekjendte, rev mig hen.

Naar om Morgenen hun hilste,
Var jeg glad for hele Dagen.
Naar om Aftenen hun smiilte,
Sov jeg sødt den hele Nat.

Men, naar blot et Ord jeg talte,
Slog hun Øiet ned bluførdig.
Selv at møde mig hun undgik,
Altid bly og altid taus.

Endelig idag jeg lagde
I et lille Brev min Skjebne,
Kastede det ind ad Vindvet,
Og, o Himmel, jeg fik Svar.

See, paa dette fine Linned,
Som hun nys lod falde til mig,
Har hun skrevet mig min Lykke
Med en Skrift, der ei gaaer ud.

Med en Skrift, der i mit Indre
Som paa dette fine Linned
Uudslettelig er fæstet,
Disse søde Ord hun skrev:

„Hvis vor unge Gjenboes Hjerte
„Svarer til hans tause Taarer,
„Hvis hans Ord er meent oprigtig,
„Er jeg hans i Liv og Død.

„Hvis han leger med min Smerte,
„Hvis med Løfter han mig daarer,
„Angrer jeg, at uforsigtig
„Jeg idag min Taushed brød."

Disse søde Ord hun skrev mig;
Alle til min Sjæl de trængte.
Her, paa mine Knæ, jeg lægger
Mig og Mit for hendes Fod.

— „Dorothea! Dorothea!
Slemme, kjære Søsterdatter!
Det var altsaa Sommerfuglen,
Som du sagde mig fløi ind.

Og paa denne Viis du navner
Kammerraadens fine Linned,
Tænker aldrig paa vor Gjenbo —
Pas nu paa, og hør din Straf!

Hvis du elsker ham, saa tag ham!
Hvis du tager ham, saa skynd dig!
Ellers kaster du af Vindvet
Alt mit stakkels Syetøi ud.

Bruger ellers alt mit Linned
Som Papir til Elskovsbreve,
Ødsler med mit præpareerte,
Dyre Blæk, som var det Vand.

Tag ham da, men husk bestandig,
At det Løfte, du har aflagt,
Uudsletteligt bør være
Som det Blæk, hvormed du skrev.

Tretten tilbords.

Der var en lang Tid stille
I Hjørnegaarden hist.
Gardinerne var nedhængt
Og gjorde Huset trist.
Om Natten skinned' Lampen
Fra den Syges Kabinet;
Og der den gamle Greve
Har ofte gaaet og grædt.

Nu er der atter oplyst,
Og man kan see derind.
De klare Ruder dæmre
Med et lyst og muntert Skin.
Den gamle Herres Frue
Har første Gang idag
Indfundet sig ved Bordet,
Skjøndt mat endnu og svag.

— En lille Kreds af Venner
Om Middagsbordet sad,
Og gjorde sig tilgode
Med Skjemt og Viin og Mad.
Den blege Frue vugged'
En Pusling paa sit Skjød,
Og smiilte blidt til Alle,
Imens hun Intet nød.

Ved Bordets anden Ende
Sad hendes treaars Glut
Og skjændtes med sin Broder,
En vild og munter Gut.
„Fa'er!" — raabte høit den Yngste —
„Har jeg nu ikke Ret,
At vi er' tolv ved Bordet
Med mig og Bro'er Cadet?"

Den Gamle lod sit Øie
Langs Bordet glide ned,
Og sagde: „Vi er' tretten;
Din yngste Bro'er maa med."
— „Hvad? Er vi tretten?" — udbrød
Hans svagelige Viv —
„Mig bæres for, jeg frister
Eiheller langt mit Liv."

Og selsomt blev hun grebet
Af uforklarlig Skræk;
Og større Blegbed gjød sig
Om hendes blege Træk.
„Jeg føler mig saa ilde!
Lad mig gaae ind igjen.“
Saa talte hun og vakled'
Til Kabinettet hen.

Da standsede ved Bordet
Den overgivne Skjemt.
Den gamle Herres Pande
Var kruset og forstemt.
Og af de tause Gjæster
Var Ingen ret tilfreds;
Thi Overtroen sneg sig
Iblandt den hele Kreds.

Men Grevens ældste Datter,
Der i sin faure Vaar
Var viet til sin Husbond
For ikke fuldt et Aar,
Med Rødmen hun sig reiste,
Og tøvende hun gik,
Og standsede sin Moder
Med et undseeligt Blik.

„Vær uden Frygt“ — hun hvisked' —
„Den slemme Overtro
Ei denne Gang, jeg haaber,
Forstyrre skal din Ro.
Ved Bordet var vi fjorten.
Her var endnu en Gjæst.
Skjøndt ubekjendt for Alle,
Han var mit Hjerte næst.

Den fjortende har siddet
Ved dette Bord med dig.
Den fjortende blev indbudt
Dengang du indbød mig.
Og dengang jeg blev mættet,
Blev ogsaa han bespiist,
Og alt det Godes Ophav
Han slumrende har priist.

Din yngste Søn du vugged'
Ved Bordet paa dit Skjød.
Derved blev Tallet tretten
Og truer En med Død.
Den fjortende du glemte.
Thi Gud har hørt min Bøn:
Under mit eget Hjerte
Der sad min ældste Søn.“

Epistler.

Den glemte Paraply.

Madam!

Anledningen til denne
Epistel, som jeg herved har
Den Ære, Dem i Hast at sende
I Tillid til et hastigt Svar,
Er at jeg atter som en Nar
Iaftes gik fra Dem i Taaget
Og glemte som sædvanligt Noget.

„Hvad har De glemt?“

En Paraply,
Der næsten var saa god som ny.

Jeg seer i Aanden allerede,
Hvorledes De med venlig Hast
Forlader Alting, Løst og Fast,
For Paraplyen op at lede.
Jeg seer Dem søge selv med Lyst;
Jeg troer at høre Deres Røst:
„Aa, lille Colding! Hertz iaftes
„Har glemt hos os en Paraply.
„Han siger, den er næsten ny;
„Det er formodentlig den Taftes,
„Som jeg imorges tidligt saae
„Paa Gangen i et Hjørne staae."
— „Den har jeg med seet," svarer Colding;
„Men den er Pokker ikke ny.
„Det er en gammel Paraply;
„Man kunde kalde den en Olding."
— „Hvor vil De hen! Hans Paraply,
„Han skriver, er saa god som ny.
„Kom den ei ned med i Karethen?"
— „Det kan jeg aldrig troe!" — „Saa see
„I Barnestuen ad; maaskee
„Har Julie fornylig seet'en.
„Men lad der blive rigtig led't."

— „Jeg?“ spørger Julie, der triner
Med Gratien i Gang og Miner
I Stuen ind; „hvad er der skeet?
„Hvad siger Mutter jeg har seet?“
— „En Paraply, som Hertz forglemte...“
— „Naa den!“ begynder med et Smiil,
Med Talens Iver og dens Ild
Min vakkre Julie at skjemte:
„En, der er gjort i gammel Stiil?
„En pjaltet En med Plet paa Stangen?“
— „Du feiler, Pige!“ — „Men, min Gud!
„Jeg selv har seet den staae paa Gangen.
„Jeg syntes strax, at den saae ud
„Som om det kunde være Hertzes.“
— „Men hør nu blot! Hans Paraply,
„Han skriver her, er ganske ny.“

Mens nu der søges, mens der skjertses,
Imens man spørger Hver især,
Og lader Christiane kalde,
Og er igrunden lige nær,
Er Resultatet det, at Alle
Har seet en gammel Paraply,
Men Ingen, ak! har seet en ny.

— Tilgiv, hvis jeg imod min Villie,
Har foraarsaget Dem, Madam!
Og Deres ærede Familie
En Uro, som er snart en Skam.
Men — seer De, hele vor Forvirring
Er rigtigt grundet i en Irring.
Jeg siger ei, min Paraply
Er hvad man kalder ganske ny.
Hvor kunde jeg vel det! Desværre,
At den er gammel, veed vor Herre.
Nei, den er blot saa god som ny.
Ved hvilket Udtryk kun jeg mener,
At den i violet Person
De samme Dyders Sum forener
Som hver en splinterny Patron.
Min gamle Paraply betrygger
Mig fuldt saa godt som nogen ny
Imod vort slemme Climas Nykker.
Den giver mig mod Regnen Ly,
Og den kan bæres under Armen,
Den kan genere mig i Varmen,
Den kan i Tørr'veir tages med,
Og savnes, naar det skyller ned;

Den kan forsømmes, den kan gjemmes,
Kan hvor det ønskes i vor By
Hos Venner og Bekjendte — glemmes,
Saa godt som var den splinterny.

At meerbemeldte Paraply
Ei regnes kan til de moderne,
Indrømmer jeg Dem meget gjerne.
At den igrunden ei er smuk,
Har tidt jeg mærket med et Suk.
Men den er god; og alt det Gode,
Det veed jeg, gjælder just hos Dem,
I deres elskelige Hjem,
Langtmeer end det, der er paa Mode.

Jeg vover altsaa her paany,
Træt af at skrive Vers og skjemte,
At haabe tilsendt min forglemte,
Til min Fortred, jeg troer, bestemte,
Men skikkelige Paraply.

Idet jeg kysser Deres Hænder,
Jeg beder hilse Hver især
Af Deres Børn og andre Venner,
Samt Hver, der er mit Hjerte kjær.

P. Scr.
Hvis Deres Mand er arriveret
Fra Reisen over Beltets Iis,
Da ønsker jeg mig ligerviis
Ved Buddet derom averteret.

Beriderne paa Nørrebro.

For circa fjorten Dage siden
Blev, som jeg mindes, en Accord,
En Plan at drive Tiden bort
Og ligeledes os med Tiden,
Til Modenhed saa godt som bragt
Iblandt en Deel af vore Venner,
En Plan, som Deres ringe Tjener
Formoder staaer endnu ved Magt;
En Plan, hvis Hensigt var at hente
En Smule Morskab, kan jeg troe,
Hos de beundrede, bekjendte
Beridere paa Nørrebro.

Til Planen hørte samme Gang
Ved denne Leilighed at vise
Miss Julie med samt Louise
Bemeldte Divertissement,
Hvis de ved Sundhed var' og Kræfter,
Og Veiret ellers var derefter.

Idag er Veiret smukt og klart.
Det mylrer over hele Staden
Af Folk, der gaae en Tour paa Gaden.
Jeg var paa Volden; der var rart!
I Foraarsluften Træet neier
Med ganske friske Blade paa,
Og under Volden Koner gaae,
Der raabe snøvlende med Reier.
Og Luften er saa deilig blaa,
Og Solen skinner som den pleier.
Og Blæsten blæser, paa min Ære!
Som om den blæste kun for Spøg,
Og hvisker til Enhver: „Besøg
Idag Veriderne, min Kjære!"

Naa, gode Herre! skal det være?
Kan De gaae ud med os, ifald
Der i det Hele vandres skal?
Og vil De, sæt, at Sagen kom
Til Redelighed, som jeg venter,
Mig give da et Vink derom?
— Men gjør blot ingen Complimenter! —
Jeg træffes, som jeg skulde troe,
Idag imellem Tolv og To.

— Til Slutning vil jeg blot beskrive
Hvad Troupen har bestemt at give.

Først rider En som Cendrillon
Og trommer paa et Slags Gongon,
Og synger til saa smuk som Nogen:
„Jeg lever stille, indgetogen."
(Men som naturligt, ei paa Dansk
Og med fortvivlede Hiater;
Ak nei! paa Nørrebroes Theater
Er Alting propert, fiint og fransk.)
— En sidder baglænds paa en Hest
Foruden allermindste Plumpen,
Og troer, at Hov'det paa hans Hest
Er, med Respect at sige ... Halen.
En Anden som Dragon flankerer
Og praler, bander, exercerer,
Og bliver af en Flaske Viin
Et Slags epicuræisk Sviin,
Indtil han endelig tillykke
Af Hesten falder død omkuld,
Som om han ordentlig var fuld;
Et overmaade kunstigt Stykke!
(Herved bemærkes bør en fiin
Moral, som dette Stykke giver:
En fransk Dragon, der tørster, bliver

Beruust af een Bouteille Viin;
Mærk vel, af een. Naar man er jydsk,
Og i Særdeleshed Dragoner,
Saa kan man drikke som en Tydsk.
Hos vore nordiske Nationer
Er nemlig Drankeren lidt gridsk
Og bruger Mere til en Vidsk.)

Paa samme Sted man og kan faae
En Hest at see, der ligger stille,
Imedens den behandles ilde
Og sparkes, knibes, trædes paa.
I vore revolutionaire,
Rebelske Tider, da man la'er
Sig nødig træde paa, min Fa'er!
Kan denne Hest blandt Heste være
Et tydeligt Exempel paa,
Hvordan et Folk skal la'e sig slaae.

Man ydermere faaer at see
En skjønne russisk-polsk Bataille,
Og — noget Skjønnere maaskee —
En Dame med en russisk Taille.
Med høie Fjedre paa sin Hat,
Og klædt i Fløil og Guldgaloner
Og noget stramme Permissioner,

Hun galoperer som besat.
Ak, med et evigt Smiil om Munden
(Hun er jo lønnet for at lee)
Hun vidsker Hesten, skal De see,
Og, gal i Hovedet igrunden,
Hun skriger sit: Allez, allez!

Og endelig bemærkes kan
En Amor uden Pilekogger,
En Venus med forlorne Lokker,
En skjønne Cæsar, en Vulcan,
Der allenfals er halt som han;
En Hund, der steges, men ei døer,
Nei, løber siden om og gjøer;
En Mand med et vatteret Bryst,
Der skriger med gevaltig Røst:
Mordio! og peste! tête bleu! og sacre!
Og Pinedød! og . . . jo, jeg takker!
Og endeligt en Jeanne d'Arc
Med Skjold og Sværd og en Trompeter.
— Og alle disse Rariteter
Man faaer at see for fire Mark!

Ifald De just ei træffer Alt
Saaledes som jeg har fortalt,

Saa lad det trøste Dem, min Herre!
Jeg kunde have løiet værre.

Og hermed Punctum! Gud befalt.
— Hils med et Kys fra mig de smukke
Smaapiger, jeg forleden saae
I Ammestuen, hvor de laae
Hver i sin nette, lille Vugge.
Hils begge Deres Pigers Tante
(Forstaae Louise, den charmante)
Og endeligt, da det er vist,
At hvad man længe vil beskue,
Det gjemmer man til allersidst,
Hils Deres lille, søde Frue!
(Jeg siger sød — bliv ikke stødt;
Thi jeg en Elsker er af Sødt.)
Hils hende, hun maa ikke vredes
Paa dette Galopade-Brev.
Ak, Pennen iilte, mens jeg skrev,
Jeg veed ei rigtigt selv hvorledes.

Til en svensk Dame.

Imellem Kattegat og Østresalt,
Imellem Beltet hist og Øresundet
Blev Sjælland med jomfruelig Gestalt
I Havet fast, men let og luftig bundet.

Der er saa smukt og fagert paa dets Kyst,
Og Duften frisk fra gyldne Neeg og Stakker;
Og Skoven, sommergrøn til dybt i Høst,
Er blødt grupperet mellem Eng og Bakker.

Fra Marken stiger Morgenlærken op
Med Psalmer, der igjennem Luften svømme;
Men Nattergalen hist fra Bøgens Top
Besynger ømme Savn og gyldne Drømme.

Om Dagen kaster Solen af sin Glands
En Strøm af Guld paa Sundet over Søen;
Men Nattens Dug, i lette Taagers Dands,
Strøer tusind klare Perler over Øen.

— Saaledes ligger, yndig, fri og let,
Betrygget ved et Hav, der mægtigt bruser,
Mit Øland, en af Gud velsignet Plet,
Et Fristed for de naaderige Muser.

Tilgiv mig, at jeg priser høit mit Hjem —
Ak, der er smukt og fagert her ved Søen!
Tilgiv! og lad mit Digt bevæge Dem,
At blive end en Stund hos os paa Øen.

Morgen-Besøget.

Til en lille Veninde, under hendes Sygdom, med et Exemplar af Tusind og een Nat.

Imens omhyggelig Helbreds Gud
I Kammeret holder Dig inde,
Har jeg, der nødig idag gaaer ud,
Betænkt at sende Dig Brev og Bud,
Min kjærlige, lille Veninde!
De smukkeste Riim, mig lærte min Kunst
(Deslige faaer man ved Musernes Gunst)
Og Ord, der aldrig skrives omsonst,
Dem vil jeg til Krands forbinde.

Du spørger, hvorfor jeg netop idag
Ved Musernes Hjælp vil skrive.
Ja, det er en høist forunderlig Sag.
Jeg skal forklare Dig det, men tag
Tiltakke med hvad jeg kan give.

Vi Mennesker grandske, saa det er en Gru;
Vi speculere vort Hoved itu.
Men griber en Gaade mægtig vor Hu,
Saa spørg dem, de Speculative!

Imorges tidlig, imens jeg laae,
Fløi hen til Dig mine Længsler.
„Min Gud! jeg tænkte, hvad hitter man paa,
At Dagen, den lange, let kan gaae,
Naar Leiet min Yndling fængsler.
O, Taalmods Engle! hvis I har Magt,
Da staaer hende bi!" — og knap var det sagt,
Før Døren gik op — giv nu blot Agt! —
Og knirkede paa sine Hængsler.

Og Døren gik op — hvert Ord er sandt;
Med Digt man aldrig bør fare —
Og ind i Stuen — jeg saae dem saa grandt!
Kom dragende, lige til Sengens Kant,
Den hellige Engle-Skare.
Med Vinger, der over Ryggen faldt ned,
Med Öine, der straaled' af himmelsk Fred,
De nærmede sig med svævende Fjed —
Og Alle saa blændende klare!

Jeg blev forbauset, begriber Du nok,
Og reiste mig halvt overende.
Da skilte sig fra den himmelske Flok
Den mindste, en Pige med guldguul Lok,
Og neiede for mig behænde.
Hun holdt under Armen trofast en Bog,
Hun smiilte saa ubeskrivelig klog,
Og sagde (forstaaer sig, i Englenes Sprog,
Et Sprog, vi Digtere kjende.)

Hun sagde: „Bring denne Bog, vor Ven!
„Ihast til din lille Veninde!
„Naar Tiden sniger sig langsomt hen,
„Da læse hun Bogen, og snart ved den
„Skal muntert Timerne svinde.
„Hun læser jo smukt, hun er jo saa lært,
„Hun fatter hvad der er langt mere svært;
„Og denne Bog er rigtignok værdt
„At læses af Mand og af Qvinde.

„Thi viid, der synger hver evige Nat
„En himmelblaa Fugl i dens Blade.
„En fiin Prindsesse, af Alle forladt,
„Sig frelser ved Fuglen fra Nat til Nat,
„Hver Gang hun Livet skal lade.

„Og Fuglen er Phantasus, kjendt af Enhver.
„Den skræmmes, veed du, af Dagens Besvær,
„Og synger smukkest, naar Natten er nær.
„Prindsessen er Scheherezade.

„Og denne Prindsesse, hun er saa klog!
„Hver Nat, forinden det dages,
„Fortæller hun Eventyr, ak, som en Bog,
„Og altid i det deiligste Sprog,
„Saa Kjedsomhed reent forjages.
„Hvad Fuglen, mens hun var lille og sød,
„Har sjunget, det husker hun nu i sin Nød;
„Og Kongen, den strenge, der vil hendes Død,
„Tilsidst af Medynk betages.

„Det er mærkværdigt hvad hun alt veed,
„Hvor hun kan et Eventyr pynte!
„Jeg tænker paa Lampen, Aladdin gned,
„Paa Hesten, der op i Skyerne red,
„Paa Spaadommen, Duban forkyndte.
„I Afrikas Ørken, ved Indiens Flod
„Fornyede hun den Vandrendes Mod;
„Og vi, selv vi vore Lege forlod
„Og lytted', naar hun begyndte.

„Hvor ofte glemte vi Søvn og Mad
„Og hørte fra Palmernes Toppe
„Historien om den forstenede Stad,
„Det dandsende Vand, og Fuglen, der sad
„I Træet og talte deroppe;
„Om Bjerget om Verden, det uhyre Kaf,
„Om Kongen, der skjød til Maalet og traf,
„Om Konen, der blev forvandlet til Straf
„Og stod paa Stald som en Hoppe.

„Ja, det er just Eventyr! Kjender du dem?
„Du maa dem tilbunds studere.
„See, der er nu den om Prindsen, mod hvem
„Den stygge Stivmoder var saa slem
„Og dræbte ham — aa, der er' flere!
„Om Fiskeren, han, der faaer i sit Net
„En Aand i et Skriin — et underligt Dræt!
„Om Fisk, der steges og tale saa net —
„Hvad kan man ønske sig mere?

„See, disse Historier, hver fortalt
„Fortræffeligt og fra Grunden,
„I denne Bog du finder det Alt;
„Og Bogen er Tusind og een Nat kaldt.
„Dens Mage vist aldrig er funden.

„Hils nu din lille Veninde, at vi,
„Der bringe dig Bogen, staae hende bi;
„Og siig, hun skal læse flittigt deri,
„Og kys hende fra mig paa Munden."

— Saaledes talte med himmelske Blik
Det vingede Barn og smiilte.
Og rakte mig Bogen og gav mig et Nik,
Og neiede saa det ret havde Skik,
Og flagrende bort hun iilte;
Og alle de Andre med Eet forsvandt,
Og jeg — jeg var reent tummelumsk, min Sandt!
Jeg stirred' og tænkte: Det var da frappant!
Og lagde mig ned og hviilte.

En Stund jeg tænkte: Aa, jeg har nok drømt!
Maaskee jeg ligger og digter!
Men Engelen, ak, der smiilte saa ømt,
Og Bogen, hun gav mig — digtet og drømt,
Naar man det nøie besigter!
Jeg reiste mig hurtig, og see! der laae
Grandgivelig Bogen, mig bragte den Smaa!
Saa maatte jeg sagtens troe derpaa.
— Hvad troer nu Du? at jeg digter?

Jeg sender Dig Bogen; paa den kan Du troe.
Den Verden, dens Eventyr bygge,
Hvor Aander og luftige Genier boe,
Den fører Dig paa en usynlig Bro
Til Dschinnistans dæmrende Skygge.
Den lader Dig glemme Dagens Besvær,
Den bringer et underfuldt Liv Dig nær,
Den stiller Din Smerte; — den giver Enhver
En Part i de Himmelskes Lykke.

Til Fru Heiberg.

Med et Exemplar af Gjenganger-Brevene.

October 1840.

En halv Snees Aar er snart forløben, siden
Den Skjemtesang, jeg sender Dem, kom ud;
Og Stilhed hersker der, hvor dengang Striden
I Stevnemødet klang paa Musers Bud.
En yngre Slægt er dukket op af Tiden,
Og Tidens Gud er nu en anden Gud.
Den Skjemt, der dengang grebes let af Folket,
Den fattes neppe, blev den end fortolket.

I denne Tid, da Dyden sig forvikler
I svære Spørgsmaal, naar et Land gjør Laan,
Og grubler over gamle Laugs-Artikler
Og regner Statens Brøst til mindste Spaan,

Hvo vil ei nu, ifald en Musa stikler
Paa Kunstens Brøst, betragte Sligt med Haan?
Og kom en Aand fra Paradis, hans Stemme,
Som en Kassandras, Ingen vil fornemme.

— For ti Aar siden lod jeg munter drage
Min Sang til En, hvis Musa var min Ven.
Jeg tænkte: han vil ei min Lyra vrage,
Om end af Lunet tidt den rives hen.
Nu tyer min Sang til Dem, hans ædle Mage;
Den gamle Skjemt gaaer anden Gang igjen.
I Deres Hjem, for Kunst et fredet Stade,
Er end en Plads for disse lette Blade.

Confirmationen.

Blandt hine Genier, der følge blidt
Igjennem Livet med os, og berede
Os Tryghed ved at raade, ved at lede,
Advarende ved hvert af vore Skridt,
Til hvem blandt dem, Sophie,
Har Du betænkt, Dit unge Liv at vie?

Vælg — hvis Dig raade tør Din Ven —
Vælg ham, der staaer saa stille,
Med Diet nedadvendt, med Blik saa milde,
Og, mens Du tankefuld paa ham seer hen,
Kun frygtsom giver Dig et Blik igjen.

Hvad han kan lære Dig? Om han kan smykke
Det Liv, Din Ungdom agter nu at bygge?

Om Du til ham kan læne
Dit Hoved trygt? Om ogsaa han kan tjene
Til Fører gjennem Livets stride Elv?
— Hør, hvad han lærer Dig, og døm da selv!

Saaledes taler han: „Ydmyg Dit Hjerte!
„Bøi Dig for Herren som et ydmygt Siv!
„Indvie til Ydmyghed dit Liv!
„Ja, ydmyg Dig i Glæde som i Smerte!
„See til hiint Ax, der er saa rigt og tungt;
„See til hiin Abildgreen med Frugtens Klynger!
„Mens de, der ere golde, staae saa strunkt,
„Det Rigdom er, der hine nedad tynger.
„Ydmyg dig da, imens Dit Bryst er ungt!
„Vær Axet, Abildgrenen lig,
„Og ydmyg Dig, imens Din Sjæl er rig!

„Ak, vær ei ydmyg blot, men vær
„Trofast mod Den, der er Din Tanke kjær!
„Ja, Troskab, det er Løsenet! Med den
„Er Verden klar for Dig, og Gud Din Ven.
„Troskab mod ham, og Troskab i Dit Hjerte!
„Troskab igjen i Glæde som i Smerte!

„Ak, unge Sjæl, vær ogsaa kjærlig! Viid,
„Du vinder Verden, naar Din Sjæl er blid.

„I Kjærlighed Din Aand Du anbefale
„Til Gud, og være kjærlig i Din Tale!
„Vær kjærlig allerinderst i Dit Hjerte!
„Vær kjærlig som i Glæde, saa i Smerte!"

I dette Liv, der river hen,
Hvis Syners Glands, Sophie, let kan blænde,
Vil Du betroe Dig til en Røst som denne?
— Du vil det! Ja, det veed forud Din Ven.

Et Vindselbrev.*

I.

Ved Gangesflodens Bredder,
Paa Morbærtræets Grene,
I Ly af Blade hænger
Coconnen skjult og ene.

Den lange Traad af Silke
Er labyrinthisk vunden,
Og Larven i dens Midte
For Øiet alt forsvunden.

* Efter en smuk, gammel Skik, der imidlertid turde være mere bekjendt paa Landet i Danmark end i Kjøbenhavn, lægger man et lille, skrevet Digt sammen i Form af et Vindsel, der bevikles med Traad, Silke eller deslige, og gives (naturligviis til en Dame) og modtages under den Betingelse, at Digtet ikke maa læses, forinden Traaden eller Silken er opbrugt.

Men under Silkens Dække,
Uſeet og ubemærket,
Den ſpinder paa Coconnen,
Til den har fuldendt Værket —

Til den i Puppens Hylſter
Har ruſtet ſig med Vinger,
Hvormed den ſiden nyfødt
Sig af Coconnen ſvinger.

Og end en Stund, forvandlet,
Den i ſit Leie dvæler,
Og end en Stund den uſeet
Det døde Spind beſjæler.

Derinde Livet banker;
Men ingen Spor forraade,
At et bevinget Væſen
Er ſkjult bag hine Traade —

At ſnart fra Silkeſvøbet
En Sommerfugl vil ſlippe
Og ubekymret Sødmen
Af alle Blomſter nippe —

En lille, sorgløs Skabning,
Hvis muntre Liv er stakket;
En Fugl, der bukker under,
Naar den en Stund har flakket.

II.

Til Dig, min elskte Thea!
Et Slags Cocon jeg sender,
Hvis Lighed med den nævnte,
Jeg troer, Du let erkjender.

Thi den er snoet af Silke
I Labyrinthens Gange;
Og inden i den sidder
En sammenkrympet Fange —

Vel ikke smuk at see til,
Men rustet ud med Vinger,
Hvormed engang den sagtens
Sig af sit Fængsel svinger.

Den ligger taus derinde,
Og ingen Spor forraade,
At Vingerne sig røre
Bag Silkens fine Traade.

Men har Du opbrugt Silken,
Da mærker Du vel Andet,
Da breder den sin Vinge
Og flyver rundt i Landet.

Og som Phalænen munter
Ved alle Blomster klæber,
Den skynder sig at hvile
(Den Skjælm!) paa smukke Læber —

En Fugl, der er letsindig,
Endskjøndt dens Liv er stakket,
Endskjøndt den bukker under,
Naar den en Stund har flakket.

III.

Og denne Fugl, Coconnen
Forsigtig slutter inde,
Et Vindsel er, hvoraf Du
Maa Silkens Traade vinde —

Et Vindsel, et poetisk:
Et lille Digt, der venter
Med Længsel, at Du snarlig
Af Silkens Svøb det henter —

En Sommerfugl, der neppe
Kan af Coconnen slippe,
Før den lidt Sødt (lidt Bifald)
Vil af Din Læbe nippe —

En Sommerfugl, min Thea!
(Thi den er født i Sommer)
Der fra en Ven og Slægtning
Med Hilsen til Dig kommer —

En Sommerfugl desværre,
Der dristig ud sig vover,
Men neppe lever længer
End denne Sommer over.

Til J. L. Heiberg.

(Januar 1838.)

I denne barske Tid, da Sneefog dandse
Forbi mit Vindue, og Løst og Fast
Bevæger sig for Østenvindens Kast,
Mens Frosten al Bevægelse vil standse,
Saae vi med Eet ved vore frosne Strande
Fata Morgana fra de varme Lande.

Som ved Trinakria, som paa det hvide,
Henstrakte Sand i afrikanske Stepper,
Hun bygged' let, skjøndt midt ved Vintertide,
Et Skypalads høit over Sneens Tepper, —
Saa skjønt og rigt, saa hurtig bygt tillige
Som et Aladdin=Slot i Aanders Rige.

Min Ven! imens Din Musa førte Dig,
Med Lyren i sin Arm, med glade Miner,
Til Sydens fjerne Kyst, gik min med mig
Hvor Striden yppes og hvor Spydet hviner.

Hun var alvorlig, hendes Pande streng,
Og hendes Øie dulgte Taarer.
„Der — talte hun — er Danmarks Mark og Væng,
Det Liv, din Musa denne Gang dig kaarer.“

Hvor gjerne gav jeg Gjengjæld for den skjønne,
Den rige Gave, Du har nys mig sendt!
Dog tør jeg ikke tænke paa at lønne.

Hvis Du har Lyst — thi nu mit Værk er endt —
I Dines Kreds engang igjen at høre
Hvad Musen mig har undt, da ræk mig gunstigt Øre!

Jeg kan idag, imorgen, naar Du vil,
Naar Du og Dine helst har Lyst dertil.

Med Schillers Digte.

Til en Confirmant.

Religion og Poesie
Som tvende Genier med Menneskerne drage.
Hiin standser vore Tvivl og hører paa vor Klage,
Og aander Tro og Taalmod mildt deri.
Ved hiin er Endeligheds Søn forvisset
Om et Uendeligt, ham venter hisset.

Og Poesiens Genius? — Ak nei,
Den standser ingen Tvivl, den skjænker Taalmod ei!
Men i en magisk Kreds vort Liv den drager
Og døber det i Skjønheds Daab.
Den deler vore Tvivl, med Klagerne den klager,
Den jubler med vor Tro, den haaber med vort Haab.
Fra Himlen et Uendeligt den tager,
Og laaner allerede her
Vort Liv af Evighedens Glands et Skjær.

Min Ferdinand! naar dette Livs Besvær
Dig skulde mindre mildt engang berøre,
Gid disse Genier da staae Dig nær,
Og under Vandringen forsonende Dig føre!

Med Berggreens Folkesange og Melodier.

Til en Confirmant.

Med Toner og med Ord jeg hilser Dig!
Paa denne Dag, der gjennem Gud Dig vier
Til Verdens Lyst og Sorg, jeg nærmer mig
Med gamle Digte, gamle Melodier.

Alvorlig denne Festdag peger hen
Til Livets Ord, naar Verden Dig vil daare;
Og disse Digte — Du kan troe Din Ven —
Fra Sangens Rige sende Dig igjen
Et Livets Ord, der vel er værdt at kaare.

O lyt! der er i denne gamle Sang
En Røst fra Slægter, der er' længst forsvundne;
Og Fryd i Smerte, Frihed under Tvang
Er' underfuldt til disse Digte bundne.

Der er — og dertil har vi Alle Trang —
En Trøst i dem, der Sorg og Savn formilder,
Et Livets Ord fra Livets egne Kilder.

Min Emma! naar Din Sjæl er træt engang
Af kunstige, forføreriske Triller,
Da styrk Dig atter ved en kunstløs Sang,
Og lyt til disse Toners dybe Klang,
Hvori en svunden Tid med sagte Veemod spiller.

Stambogs-Epistel.

(Mai 1835.)

Som en fiin og sneehvid Due,
Der med Vaarens Vind fløi ud,
For at bringe Brev og Bud
Fra sin unge, skjønne Frue:
Saadan kom, min ubekjendte,
Unge, skjønne Herskerinde!
Med de første Foraars-Vinde
Stambogs-Bladet, De mig sendte.

Duen (Bladet, De forstod!)
Efter røgtet Ærind atter
Over Martsviol-Rabatter
Til sin Herskerindes Fod
Længselfuld tilbagevender.
Vugget blødt paa Deres Hænder,
Hvilende paa Deres Skjød,
Den begynder:

„Herskerinde!
Jeg har været som Du bød
Hos Din Digter. Let at finde
Var han hvor han boer derinde."

Har Du? — svarer De med venligt,
Naadigt Smiil — saa kom, fortæl!
Vi har ønsket ham et Held,
Der fra Grunden var ham tjenligt.
Vi har ofte tænkt at virke
Til hans Gavn hvad vi formaae.
Digteren har Krav derpaa;
Thi ved ham vi først forstaae
En usynlig Skjønheds-Kirke.
Hvad vi ane, hvad vi drømme,
Hvad vi haabe, hvad vi troe,
Hjertets Uro, Hjertets Ro
Lærer han os at bedømme.
Selv med Tvivlen os forsoner
En begeistret Digters Toner,
Mens den løses op deri.
Derfor Sangens Magt vi hylde
Og erkjende dybt, at vi
Høiheds Gunst og Naade skylde
Dem, der dyrke Poesie.
Men, Hvo gjætter hvad en Sanger

— Slutter De med yndigt Smiil —
Allerhelst og først forlanger?
En Poet er difficil.
Derfor Dig til ham vi sendte,
Underretning os at hente.
Siig os da, hvorledes fandt
Du hans Stilling?

„Ak, brillant!
— Lyder Svaret. I hans Bolig
Er en Kjøren ud og ind
Og en Høitids Blæst og Vind,
Der er næsten meer end trolig.
Euphrosyner og Aglaier,
Terpsichorer og Chariter,
Lette Nympher, hele Suiter,
Er det Folkefærd, der pleier
Gjøre Formiddags-Visiter.
Jublende med Sang og Klang
Skaren til hans Bolig stimler.
Selv Apollo kom engang
I en Phaëton med Skimler
Og dressеerte ham en Sang.
I hans Stue, naar man triner
Ind til ham, man bliver vaer
I de foldede Gardiner

Hele Skarer Amoriner,
Ak, der holde Folk for Nar.
En af disse paa hans Trapper
Greb mig, men jeg holdt mig tapper.
— Rundt omkring, hvorhen man seer,
Genier i gyldne Bure
Sidde taust og kukkelure;
Nogle af dem — ja Du leer —
I en Rad ved Døren hænge,
Som man tidt seer Klokkestrænge;
Andre, lette som en Fjer,
Midt i Lysekronen gynge
I en farvespraglet Klynge.
Overalt de lege Skjul;
Paa hans Sopha, under Stolen,
Mellem Bøger paa Reolen
Holdes der en evig Juul.
Men tiltrods for Hurlumheien
Han i Stuen gaaer og staaer,
Eller purrer i sit Haar,
Som om Intet var iveien."

Nu, det er os kjært, vi veed,
— Lader De Dem nu forlyde —
Alle Herligheder flyde
Til vor Yndlings=Digter ned.

Gjerne gav vi en Bevilling
Til et Nytaars-Gratiale,
Hvis ei netop nu hans Stilling,
Som vi slutte af din Tale,
Var fortræffelig —

„Ak nei!
Herskerinde! skuf Dig ei!
Hvad betyde hos Poeter
Et Olymps Festiviteter?
Nympherne — det nægtes ikke —
See til ham med milde Blikke.
Under skjønne Rhythmers Lov
Genier i Dands ham føre,
Gratier ham mildt berøre
I den foraarsgrønne Skov.
Ofte ned fra Himlen dale
Muser i et yndigt Chor,
Smykkende hans Sanger-Tale
Med et vægt- og klangfuldt Ord.
Ak, min Frue! men et Øie,
Dødeligt som hans, men blidt,
Ømt og trøstende som Dit,
Ei blev Lønnen for hans Møie.
Naar han lider, naar det Sande
Flygter stridigt for hans Aand,

Vifter ingen trofast Haand
Heden fra Din Digters Pande.
Ak, og naar med flygtigt Spor
Alle Jordens Glæder svinde,
Mens han følger Musers Chor,
Hvisker ingen øm Veninde
Trøst til ham med milde Ord;
Trøst i Ord, hvis Indhold fattes
Kun af Den, hvis Sjæl som hans
Under Drøm og Grublen mattes
Ved dens egne Syners Glands;
Ord, hvoraf et Bryst bevæges;
Ord, hvoraf et bittert Savn
Kjærligt tages kan i Favn,
Ord, hvoraf et Hjerte læges;
Ord som disse, Blik som Dine,
Smiil saa trøstende som hine,
Dine Læber lokke frem —
Herskerinde! nei, med dem
Dulmes ingen Digters Qvide
Af den høie Pieride.
— Derfor, o min Frue! mærk:
Kan Du netop nu befale
Over sligt et Gratiale,
Øv da et barmhjertigt Værk!
Viid: de Himmelske, der sende

Billeder af Sorg og Fryd
Til en Digters Hjerte, kjende
Intet, ak! til Klagens Lyd.
„Tag — de sige — Jordens hele
Qval, o Digter! i Dit Bryst!
Men Din egen Klages Røst
Ei med Dig vi kunne dele.“

Langsomt med den sidste Sætning
Ender sin Gesandt=Beretning
Bukkende den fromme Due;
Piller traurig sine Fjer,
Kurrer sagte, mens den seer
Paa sin tankefulde Frue.

Til H. P. Holst.

Med et Exemplar af „Herders Cid" og „Stemninger og Tilstande."

Min Ven! til Dine Hænder
Taknemmelig min Bog tilbagevender,
For Sætterfeil saa fri,
Og ved Din Omhu, Herren være lovet,
Saa lidt vanheldet af et Bogstav, sat paa Hoved,
At den hos dem, der dømme Poesie
Blot efter Trykfeil, kan gaae Ram forbi.*)

Men mellem os, jeg mærker vel, hvor kritisk
For Poesien er vor Tid.
Jeg er polidsk (jeg skulde sagt politisk)
Jeg er i dybest Fred betænkt paa Strid.

---

*) Prof. Holst havde velvillig paataget sig en af Correcturerne af andet Oplag af „Stemninger og Tilstande."

Vel er der Fred i Staten og i Staden;
Men har man Fred for dem, der søge Strid — paa Gaden?
I Polemik er mange Godtfolk Tyrker.
Den, der er klog, itide sig bestyrker.

For at nu tryg min Bog kan vinde did,
Hvor Du har Hjem og Bo, jeg Intet sparer.
Thi som honnette Folk iblandt Barbarer
Paa Gaden gaae med Vagt af Janitscharer,
Jeg giver den til Vagt den tappreste Forsvarer.

Og Vagten er den drabelige Cid
(For os og Tydsken gjort bekjendt ved Herder)
Hiin Ridderskabets Blomst, hiin Helt saa bold,
Der altid var beredt med Sværd og Skjold
Til Kamp mod Lovløshed og Vold,
Hiin al Vilkaarligheds Forfærder.
Beskyttet bag hans brede Ryg
Min Bog, jeg haaber, vandrer tryg
For dem, der gaae med udenlandsk Paryk
Og al Slags kunstige Gebærder.

Tag mod den tidt miskjendte, gamle Svend
Med venlig Mine!
Og ønsker han at blive hos min Ven,
Da giv ham Ly hos Dig og Dine.

Til en Dame.

Med en Æske meget smaa Oblater.

Vi Sødskende smaa,
Utallige, røde, hvide og blaae,
Undseeligt ligge vi skjult herinde.
Vi ville Dem tjene saa godt vi formaae,
Men kan ikke meget, vi ere saa smaa,
Kun Eet har vi lært, kun Eet vi forstaae:
En Hemmelighed kan vi gjemme og binde.
Behag, Herskerinde!
Behag at forsøge med En af os Smaa!
Tag hvilken de vil, en rød eller blaa,
Berør den med Læben og aand derpaa,
Og siig: „Du skal lyde min Villie, du Smaa!
„Slet Ingen maa vide hvad her jeg har skrevet.
„Jeg binder dig fast,
„Jeg trykker mit Navn paa, flyv nu i Hast,
„Vær smukt forsigtig og pas paa Brevet!
„Min skjulteste Tanke, mit Ønske, mit Savn
„Har jeg fængslet i Brevet med dig og mit Navn.

„Som Aanden i Tusind og een Nat blev
„Ved Salomons Segl i Kassen luk't inde,
„Saaledes du fængsle, saaledes du binde
„Min Tanke, min Hu i det lukkede Brev!"

Vi Sødskende smaa,
En saadan Befaling vi herligt forstaae.
Vær kun uden Frygt, betroe Deres Drømme,
Betroe Deres Tanker, de kjælne, de ømme,
Betroe Deres Følelsers mildeste Strømme,
Betroe dem til os, vi skal passe derpaa.

Vi ligge herinde, vi haabe, vi vente —
Ak, hvem vil De vælge, hvem vil De hente?
Vi Sødskende smaa,
Kun een er den Lykke, vi Stakler kan naae,
Kun een er den Lykke, hvorefter vi stræbe:
At trykkes saa mildt til den duftige Læbe —
O skynd Dem! hvem tager De først af os Smaa?

Med et Rokkebrev.

(I en Dames Navn.)

Et Rokkebrev er intet Brev;
Det hører ikkun hen til Convoluter.
Dets Indhold ei er Ord, man skrev,
Men kun en Tot af Hør, man i det slutter.

Dog fik det Navnet ei omsonst.
En Skrift — ifald Du paa mit Ord vil lide —
En Skrift kan læses uden Kunst
Paa Rokkebrevets blanke Side.

Slaae det om Hørren, sæt det paa Din Rok,
Og disse Ord Du tydelig vil kjende:
„Som Hørren med den gyldne Lok,
„Saaledes gives Lykken os i Hænde.

„Som Traaden glider jævn og bløď
„Af Hørren, men alene naar der spindes,
„Saaledes glider Held af Lykkens Skjød,
„Men dette Held erobres maa og vindes.

„Og som paa Væven Lærred, stærkt og tæt,
„Af Traade virkes, der er smaaligt spundne,
„Saaledes Livets Held sig former let
„Af lutter Øieblik, for Livet vundne.“

— Vel kan der læses Meer i sligt et Brev;
Dog vil jeg her om Resten tie.
Thi allerede Det, jeg skrev,
Det veed Du fuldt saa godt som jeg, Marie!

Men i det Rokkebrev, jeg sender her,
Der vil Du paa den blanke Side finde
En Skrift, der siger: „Hav mig kjær!
Jeg sendtes af Din troeste Veninde.“

Martsviolerne.

Til Fru Heiberg, Marts 1842.

"Martsviol! du sover, reis dig!
Reis dig op og husk, iaar du
Ikke sove tør i Jordens
Seng saa længe som ifjor.

Februar iaar har ikke
Brummet slet saa grovt som ellers.
Stundom var endog hans Ansigt
Saa fornøiet som en Bruds.

Og en Sværm af unge Straaler,
Trækfuglskarer, Solen sender,
Har sig boltret alt i lang Tid
Over Tag og Mark og Eng.

Mange Blomster alt er oppe;
Efter jydske Stifts-Aviser
En, hvis Navn jeg ikke husker,
Men latinsk det var og fiint.

Reis dig op. Der er alt kommen
Fremmede til os med Dampskib,
Svaler, troer jeg, fra Italien,
Og en Stork med røde Sko.

Reis dig da, og vær lidt hurtig!
Klæd dig paa saa smukt du kan det.
Jeg iformiddag dig bringer
Til en Frue, sød som Faa."

— Saadan talte jeg imorges
I min Seng og halvt isøvne,
Med en Drøm endnu i Tanken
Om en smuk Viol-Bouquet —

En Bouquet, der var bestemt til
Med et lille Vers at melde
Dem, min Frue, Vaarens Ankomst,
Og at hilse fra en Ven.

Men med Eet en Røst, en sorgfuld,
Sagte svared': „Jeg er oppe.
Reis dig selv og træd til Vindvet.
I dit Vindue jeg staaer.

Jeg er paaklædt, ak, men ikke
I min blaa, min Fløiels-Kappe.
De har givet mig en Sølvmors
Kappe, der er stiv og kold.

De har sat mig i dit Vindve,
Ikke mellem grønne Blade
Og, som ellers, i en Løvsal
Af det foraarsfriske Græs.

I dit Vindve, hvor der trækker,
Hvor jeg fryser saa jeg ryster,
Har de sat mig midt imellem
Ubekjendte, stygge Folk.

Mellem lange, hvide Karle,
Bistre Mænd med spidse Landser,
Har i denne Nat man sat mig —
Ak, jeg frygter for mit Liv!"

Stemmen tav — og hurtig sprang jeg
Fra mit Leie hen til Vindvet,
Trak Gardinet op — o Himmel!
Og paa Ruderne var Iis!

Som ved Nytaarstid var Ruden
Dækket heelt med Arabesker,
Blade, Grene, spidse Landser
Og et Virvar uden Sands.

Men i Skjær af Morgensolen
Saae jeg midt paa Ruden klarlig
En Bouquet af frosne Blomster,
Avlet, ak, af Nattens Frost!

En Bouquet af frosne Blomster!
Og i Marts — og paa min Rude!
Det er vore Martsvioler!
Hvilke Tider! Hvilken Skik!

Med „Gjengangerbrevene."

I.

(1843.)

Dengang den gamle Sanger laae
I Jorden død og glemt,
Og Folket neppe tænkte paa
Den Mester udi Skjemt,
Da undte mig min Musa mild
At tale med hans Røst,
At stemme Lyrens Strenge til
Dens underfulde Lyst.

Og hyllet i et tæt Gevandt,
Af Ingen kjendt, jeg sad,
Og digted' ubekymret blandt
En Kreds, der lytted' glad.
Den skjelmske Satyrs Aand mig rev
I Lunets Strømning hen,
Og Resultatet muntert blev:
„Den Gamle gaaer igjen!"

— Veninde fra min Ungdoms Tid!
Lad atter med en Klang
Af hine Dages Lyst og Vid
Dig hilse denne Sang —
Som naar en gammel Melodie
Erindrer os med Eet
Om Tider, der er længst forbi
Og hvad forlængst er skeet.

II.

(December 1849.)

Da denne Bog kom ud, da var der Fred,
Dyb Fred i Landet. Frederik den Sjette
Sad uforstyrret paa sin Fædrethrone,
Og Krig og Oprør kom kun som Beretning
Fra fjerne Lande til vor stille Arne.
Paa den Tid, mellem Fredens andre Sysler,
Forlysted' man sig muntert med Tournering,
Hvor intet Blod blev udgydt, og hvor Kampen
Blev gjennemført med Zirlighed og Anstand.
Jeg selv var ikke seen, men kom som Andre
Og prøvede med Lyst min Ungdoms Styrke.

Men siden hiin Tid Meget er forandret.
Den gamle Konge hviler nu i Graven.
Hans Frænde, der i kort Tid Sceptret førte,
Har fulgt ham til det tause Skyggerige,
Og dennes Søn er iført Magtens Purpur.
Krigen har naaet os, Krig og Oprørsluer,
Og vilde Lidenskaber, Hævn og Had;
Og Fredens Genier, som skye Gazeller,
Stod alt paa Springet til at flygte fra os.

Men nu for Øieblikket har vi Stilstand,
Og mine Muser elske nu som før
En Vinterleir til deres muntre Feider,
Og helst ved Julens Tid. Tillad mig da,
Min Ungdoms uforandrede Veninde!
At føre Dem paany til hiin Tourneerplads,
Der engang gjenlød af mit Raab til Kamp,
Mens høit min Kind blev farvet af dens Lyst;
Og lad en Luftning fra hiin svundne Tid
Forny mit Navn hos Dem i mild Erindring.

Brevposten.

(November 1839.)

„I, som alt med høi og umild Susen
Gaae fra Sjælland til det jydske Rev,
Mørke Bølger! standser eders Brusen
Og besørger smukt et lille Brev!

Vinde, I, der storme hen for fulde
Seil hvor Kattegattets Liljer groe,
Standser! thi et Bud I bringe skulle,
Jeg desværre maa til Jer betroe.

Medens Vind og Vover larme farligt,
Skal et stakkels Brev til Randers gaae.
Tager det med eder, Børn! men vaerligt!
Tager ikke slet for haardt derpaa!

Dette lille Riimbrev, det maa vides,
(Det er overmaade fiint og zart)
Intet Boven-Bramseil er, der slides
Uden Brøst, naar Vinden tager Fart.

Dette Brev, (jeg haaber, I mig fatter)
Taaler ikke, som en vild Krabat
Mellem tjæret Tougværk af Fregatter,
Styrtesøer, Kuling og Dravat.

Bringer da mit Brev, I Heeltbefarne!
Gjennem Brændinger og blinde Skjær,
Op til Randers, til en huuslig Arne,
Til en munter Kreds, der er mig kjær."

Saadan talte jeg til Vind og Vover
Høit og bydende, — jeg troer, i Kraft
Af det Herredom, en Digter over
Elementerne tilforn har havt.

— Venlige Maria! De forskrækkes:
„Hvilken Brev-Befordring!" — Ak, men husk,
Himlen alt af mørke Skyer dækkes,
Luften er løst op i Slud og Rusk.

Ingen liflig Foraarsluftning kommer,
Naar en Digter trænger nu til Bud;
Ingen lette Vover fra i Sommer
Melde sig i Efteraarets Slud.

Men — vær ubekymret! Viid, at Brevet,
Skjøndt med Regn og Storm sendt op til Dem,
I en Digters Verden dog blev skrevet;
Og en evig Vaar er i hans Hjem.

Medens Skoven falmer, og en hyppig
Taarestrøm fra Træet synker alt,
Blomstrer denne Verden, rig og yppig,
Under evigt verlende Gestalt.

Mens ved Langelinie Maagen glider
Eensom nær det mørkoprørte Vand,
Pladske som i Juni Nereider
Ved min Digter-Villas lune Strand.

Eng og Marker dufte, Bier surre,
Fisken spræller i den klare Park,
Duerne paa Taget kjælent kurre,
Lærken stiger fra den gyldne Mark.

Nær ved Kysten solbelyst en Seiler
Langsomt gaaer — og kom til Mark og Eng:
Hør, fra Laden lyder Slag af Pleiler,
Følger Tacten af min Lyras Streng.

Som i gamle Viser Floden triller,
Skoven blomstrer under Hornets Klang,
Springer Skoven ud imens jeg spiller,
Luften sommervarmes ved min Sang.

— Vel jeg veed, Maria! tidlig drog Dem,
Poesiens Verden til sig hen.
Tidlig alt dens Syners Glands betog Dem,
Tidlig lytted' De til Deres Ven.

Alt som Barn fortrolig med mit Rige
Fromt De lytted', naar jeg græd og loe.
Nu, som ung og yndig-voxet Pige,
Følg mig end med barnlig Hu og Tro!

Følg mig, naar jeg søger i det Fjerne
Stoffet for mit Digt, og følg mig mildt,
Naar jeg skjemter lidt med Tidens Terne,
Jager med Diana Skovens Vildt.

Følg mig til min Musas Yndlingssteder,
Tab ei Modet, bliver De lidt træt,
Lyt, som fordum, naar jeg leer og græder —
Ak, en Digter leer og græder let!

Naar da Eurus ryster Skovens Kroner,
Frygt da ikke! Muntert er mit Hjem!
Foraarsluft og spøgende Favoner,
Sommervinde har jeg der til Dem.

Og naar hele Folket sig forskandser
Mod Decembers Frost, da viid og troe:
Vaaren klinger end fra mine Stanzer;
Der er Sommer end hvor Muser boe!

Sommergjækken.

Med disse Vers, der flagre
Paa Musers Vinger ud,
Jeg sender Dig, min fagre
Nièce, Brev og Bud.
Jeg seer, Din Pen er blevet
Fortrolig med Dit Blæk;
Hav Tak, at Du har skrevet
Og at Du midt i Brevet
Har lagt en Sommergjæk.

Ved disse Vers, der vistes
Langt over Havet hen,
Din Gjæk, min Thea, skiftes
Mod en fra mig igjen.

Til Randers op sig vover
    Min Tankes Sommergjæk,
En Skipper lig, der over
De nyligt frosne Vover
    Forsøger Farten kjæk.

Min Musa, der er bange,
    Naar Luften falder raa,
Er oeconom med Sange,
    Mens Vinteren staaer paa.
Men lad blot Solen nærme
    Sig Jorden et Minut,
Saa vil hun ud at sværme,
Og saa skal jeg beskjærme
    Den lille, fine Glut.

Ifald min Musa bliver
    Paa denne Tour lidt mat
Af overvættes Iver,
    Du vredes ei, min Skat!
Hvis Digtet falder vandet,
    Det ei dig volde Skræk!
Er det ei godt til andet,
Det gjælder dog paa Landet
    Som liden Sommergjæk.

— Blandt Alting, der os blænder
Med daarligt Haab en Tid;
Blandt alle falske Venner,
Til hvem jeg fæsted' Lid;
Især blandt alle Gjække
Jeg lider ikkun den,
Som Du, min Kjæledægge!
Har fundet paa at lægge
I Brevet til Din Ven.

Thi den er Jordens søde,
Dens førstefødte Bliv;
I denne Blomst vi møde
Dens første Spor af Liv.
Ja, denne Gjæk bebuder
En munter, liflig Vaar,
Uagtet Stormen tuder
Om Bondens frosne Ruder
Og fyger ind hans Gaard.

I den et Haab fornemmes,
Der qvæger med sin Røst;
Et Haab, der ei beskjæmmes,
Et Haab om Vaarens Lyst.

Ja, Sommergjækken lover
    En deilig Blomsterflor
Og klare, sølvblaae Vover
Og Solen udgydt over
    Den foraarsgrønne Jord.

I Sommergjækken spøger
    Naturen med sin Ven;
En Skjemt, den siden søger
    At gjøre god igjen;
En Pige lig, der gjækker
    Sin Elsker med et Kys,
Paaskrømt ham Munden rækker,
Men siden tusind lægger
    Til det, hun nægted' nys.

— I, faure, lyse Klokker,
    Der pryde smukt vor Jord
Med tynde, blonde Lokker,
    Paa eder fast jeg troer.
I atter fra mig ile,
    Og ere dog min Trøst;
I gjække mig, men smile:
„Vor Digter snart skal hvile
    Ved Vaarens fulde Bryst!“

Med „Foraarets Nytaarsgave."

Febr. 1850.

Det er nu anden Gang, at denne Bog
Til Dem, Veninde, hen sig vender;
Og anden Gang i Digtekunstens Sprog
En Hilsen mine Musers Sværm Dem sender.

Som dengang Deres Moders milde Aand
Gav Hjemmets Lykke
Et ubemærket, men det bedste Smykke,
Og bandt os blidt med et usynligt Baand,
Saaledes nu, i Taarepilens Skygge,
I hendes nys forladte Hjem,
Jeg seer med stille Glæde Dem at bygge,
Og hendes Mildheds Aand gaae ud fra Dem.

En opløst Kjede
Paany forskjønnet knyttes allerede.
En yngre Slægt paany
Fortryller mig i denne Mildheds Ly.
Den ældre Tid, der end min Hu kan binde
Og i Erindrings Lyst mig rive hen,
Maa nu som Led igjen
I en forynget Tid forsvinde,
Og det Nærværende sig former nu til Minde.

Morgen-Epistel.

Min Elskede, god Morgen!
Jeg vækker Dig med Sang.
Jeg hilser Dig i Daggry
Med Lyrens muntre Klang.
Jeg sender et god Morgen
Til Dine Dine fromme,
Der slaae med fine Vinger,
Naar Dagens Straaler komme.

God Morgen, kjære Dine!
Har I begge godt holdt Vagt,
Og til min Elsktes Slummer
Et Sundheds-Bæger rakt?
Har Phantasiens Genius
For hendes Tanker stillet
Bag eders Silkeforhæng
Et lifligt Drømmebilled?

Jeg sender et god Morgen
Til Din lille, søde Mund,
Og til Dit Smiil, der vaktes
Med den af Drømmens Blund.
God Morgen, Purpurlæber
Med eders Perlesmykke!
God Morgen I, der først har
Bebudet mig min Lykke.

Jeg sender et god Morgen
Til Dine Hænder smaa,
Der Natten over folded'
Og som i Andagt laae.
God Morgen, kjære Hænder!
Nu aabner I Jer begge,
Til hendes Ord, de milde,
Velsignelsen at lægge.

Jeg sender et god Morgen
Alt til Din lille Fod,
Der Natteleiet nylig
Yndig og let forlod.
God Morgen, lille Stakkel,
Der, skjøndt du er saa lille,
Ei trættes, naar min Elskte
Har saa Meget at bestille.

God Morgen til dem Alle!
God Morgen En og Hver!
Til Dine Kinder faure
Med Rosens fine Skjær!
Men fremfor Alt god Morgen
Til Dine Længsels-Tanker,
Og til Dit unge Hjerte,
Der mit imøde banker.

Med Thorvaldsens „Amor med Lyren."

Min yndige, min unge Hustru, tag
Paa vor Forenings skjønne, første Dag
Med Gunst imod den lille Gud, jeg sender.
Vær uden Frygt, skjøndt farlig er hans Magt.
Der er Forsoning i hans Øie lagt.
Dets Flamme stærk, men stille brænder.

Thi husk, at det er Gratiernes Fod,
Han nylig, digtende saa smukt, forlod;
I Mindet tabt han sidder end og spiller.
Min elskte Hustru! Kunst og Poesie,
Den Ynde, som Dit Væsen sænkes i,
De være Magterne, som Gudens Ild formilder.

Nu kommer han til Dig, den glade Gud,
Han kommer paa en henrykt Digters Bud,
Og ved Din Fod han gratiøst sig lægger.
Hans Lyra har engang mig lært min Kunst.
Hvis jeg igjen erhverve kan hans Gunst,
Det er Dit Smiil, der min Begeistring vækker.

Anmærkninger.

Sagnet, der ligger til Grund for Digtet „Den danske Soldat" er fortalt i Ugebladet Dannevirke, Slutningen af 1838 eller Begyndelsen af 1839.

Balladen Pag. 138 og Romancen „Slottet" Pag. 51 høre oprindeligt til Operaen „Corsarerne", og ere de eneste Digte, der i denne Samling ere optagne af mine dramatiske Arbeider. Sujettet til Balladen skyldes iøvrigt et Digt i Fauriels „Chants populaires de la Grèce moderne." Paris 1824. 2 Vol.